LGE. BÉCSEI ÉS VÁROSI KÖNYVTÁR
KAPOSVÁR

BUDAPEST, 1944. JUNIUS 21. — IV. ÉVFOLYAM 25. SZÁM
ÁRA: 40 FILLÉR

MAGYAR FUTÁR

RAJNISS FERENC LAPJA

TŰZ AZ ANGOL HARCKOCSIKRA!

LAVAL MINISZTERELNÖK a francia újjáépítés lelkes és őszinte munkása, ahányszor csak teheti, meglátogatja a miliciát, mert a fegyveres ifjúságban egyik zálogát látja nemzete felemelkedésének . . .

A TESTI MUNKA becsülését a gyakorlatban tanulják meg a gárda lelkes fiataljai

AZ UJ FRANCIA

EREDETI KÉPRIPORT PÁRISBÓ

„Az erőszakra mi igazságos megtorlással fele-
lünk", — mondotta egy beszédében Darnand, s az új
nacionalista Franciaország, amelynek egészséges ifjúsága
látja már a mult bűneit, a nemzet tragédiájának minden
igazi okát, lelkesen szegődött melléje, megteremten
az eszközt ehhez az igazságos megtorláshoz. Darnan
miliciája egyik napról a másikra megszerveződöt
A fiatalság önzetlen szívét és becsületes akaratát vit
a nevelő iskolákba, ahol a szellemi felkészülés és
testi fáradalmak elviselése közben tanulja meg a t
támadás törvényeit. Mint annak idején a német if
sággal tették vezetői, Darnand is régi kastélyokb
középkori várakban helyezi el a maga milicista f
hogy a mult nemes hagyományai, emlékei vegyék k

ELMÉLETI ÓRÁN a modern fegyverek minden titkával megismerkednek a milicia újoncai ←

MUNKA UTÁN . . . A spártai egyszerűségű szálláskörletekben az egész napi megerőltető gyakorlatok végén apró szórakozásaikkal töltik a szabadidőt Darnand fiai

EGY »ERDEI EMBER« KIKÉRDEZÉSE . . . A harci feladatok közt nagy szerep jut a »maquisardok elleni harcra való felkészülésnek. Darnaud milicistáival akarja megtisztítani Franciaországot az erdőkben bújkáló szabotőröktől, és a békés lakosságot zaklató banditáktól

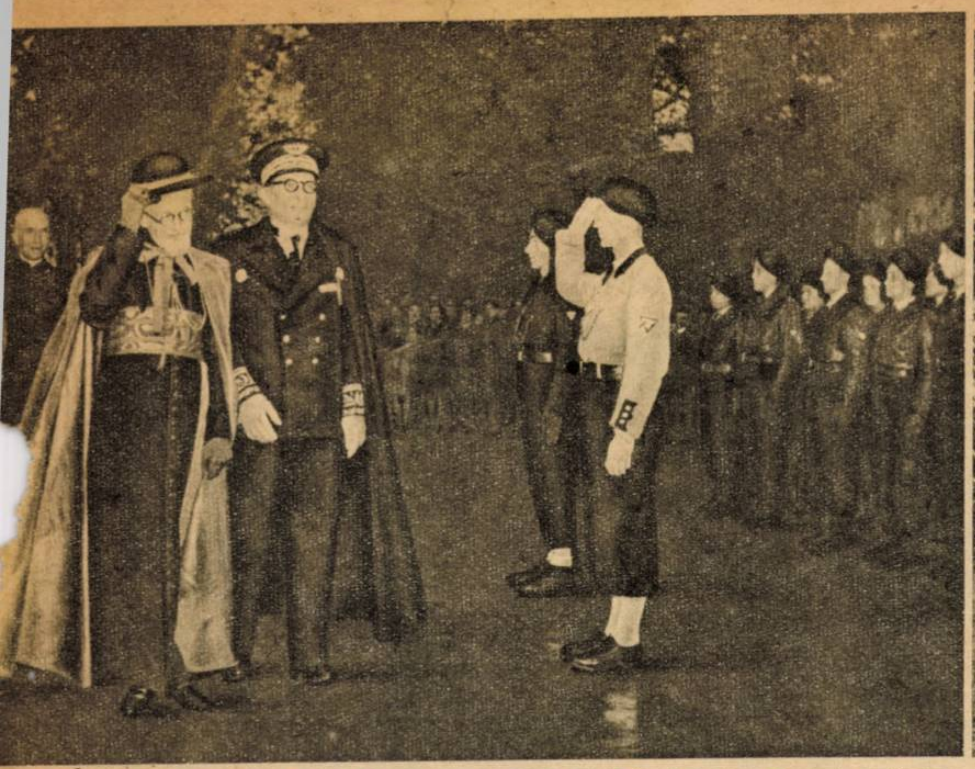

LERIO VALERI, apostoli nuncius, tartott lelkigyakorlatot nemrég a milicia fiatal katonáinak. Darnand a vallásos elés eszközeit is igénybe veszi az ifjú gárda erősítésére . . . A szabadkőműves szellemet ki kell irtani az új generáció szívéből!

ERDEI TÁBOR, amelynek romantikus környezete felderíti a fiatalság lelkét. Napközben kemény munka folyik a sátorvárosban: a testi fáradalmak elviselésére nehéz gyakorlatokkal szoktatják a milicistákat

ORSZÁG FEGYVERES IFJUSÁGA

annak dicsőségéből merítsen erőt nehéz feladaa. A fegyveres gyakorlatok és az elméleti kiképzés ogatják egymást ezekben a táborokban s a vezető ztek főként „a bozóti emberek", a maquisardok elleni rcra képezik ki a miliciát. Az invázió se zavarta meg milicia munkáját s a harc is folyik a partizánok llen . . . A franciaországi kommunista partizánok megozdultak a Jura-hegységben, de az erélyes tisztogató akciót a francia rendőri alakulatok indították meg ellenük. Darnand ki akarja irtani ezeket a bandákat, amelyek rettegésben tartják a falvak lakosságát, nyugtalanítják a közvéleményt, szabotázsokat követnek el és fosztogatják a parasztokat, — a szabadság nevében . . .

TISZTELGÉS A ZÁSZLÓ ELŐTT. A milicia erdei kiképzőtáborában, a reggeli edző munka előtt a fiatal francia nemzedék köszönti a trikolort

RÖVID PIHENŐ GYAKORLAT KÖZBEN. A legmodernebb fegyverekkel kapnak katonai kiképzést Darnand lelkes nacionalista csapatai, amelyeknek szelleme az igazi francia hazafiságból táplálkozik

ŐRSÉGVÁLTÁS... Német mintára ősi kastélyokban, középkori várakban szállásolták el az ifjú milicistákat, hogy a történelmi környezet is hozzájáruljon lelki nevelésük sikeréhez ←

HARCBAN A BOLSEVIZMUS ELLEN — FRANCIAORSZÁGÉRT

A legjobb harcosok nemcsak otthon, hanem szovjetfronton is küzdenek a bolsevizmus és demokrata szövetségeseik ellen!

HÉTRŐL HÉTRE

V

A doveri partokról

péntek éjszaka óta rőt lobogással fénylenek át az angliai nagy tüzek, s ott, ahol a lángok az égre csapkodnak, a városokban és kikötőkben fogcsikorgató kétségbeeséssel tán azt kérdezik a leszakadt istenítélettől félőrült emberek: érdemes volt-e ujjongani az európai városok pusztulásán s azt mondani asszonyok és gyermekek tízezreinek legyilkolása után, hogy a demokrata hatalmak így léptek a győzelem útjára, s a végső diadalt kiharcolni minden eszköz, még a korlátlan terrorbombázások embertelenül hitvány eszköze is jó, helyes és megengedhető... A német titkos fegyverek, amelyeken esztendők óta dolgozott a birodalom mérnök-hada és munkáslégiója, beavatkoztak az ötesztendős világháborúba, szavukkal eldönteni a küzdelem sorsát. Elkezdődött a megtorlás a békés városok rombolói, a zsoldos gyujtogatók, a gyermekekre és asszonyokra géppuskázó négerek vandál tetteiért, s a júniusi éjszaka felhőtlen egéről záporként hull a halál Londonra, Southendre, Southminsterre, meg a többi városokra. Riadtan nyilatkozik Churchill belügyminisztere, dadognak a katonai szakértők, egymásnak mondanák ellent a szemtanuk, akik nem tudnak megegyezni abban: szárnyas bombák, légi torpedók, rakétával hajtott aknák, vagy rádióval irányított, pilótanélküli robotrepülőgépek zúgnak-e át a Csatornán, kilenc óra hosszat tartani a halál bizonytalanságában a szigetország népét. Emlékezünk rá: milyen gúnyos lekicsinylés fogadta a német figyelmeztetéseket, a sorozatos intést, amikor Rostock, Köln, München ezeréves dómjai, palotái, polgárházai fölött falkákban jelentek meg az angol és amerikai légierődök, szétfreccsenő foszfortüzet szórni a műemlékekre, és védtelen emberekre, s amikor józan hidegséggel szállott a szó London felé: mérsékeljék a barbár pusztítás ösztönét, próbálják elfojtani magukban az elszabadult állat dühét, mert keserves bőjtje lesz egy napon a gyilkosoknak! Nem hittek a német megtorlás lehetőségében, eszközeiben, s az európai zsidóság, az angolszász világ titkos, szenvedélyes szövetségese, suttogva terjesztette: a hitleri birodalomnak nem áll már hatalmában megadni a méltó feleletet a demokráciáknak... Mint a vadállatokat a császári Róma arénájában Krisztus mezitelenre vetkőztetett követőire, úgy uszították a Royal Air Force és az amerikai légierő hadtesteit a londoni ujságok és a newyorki sajtó katonai szakértői az európai városokra! Azt magyarázgatták, hogy a háború utolsó szakaszában mindegy: hadicélpontra, kávéházra, templomra, vagy polgári lakóházra hull-e a bomba, egy a fontos csak: megtörni, kétségbeejteni, kiirtani a kontinens ellenálló népét... Most, az utolsó ítélet tűz- és lángözönében elmélkedhetnek ezek az urak: érdemes volt-e, szabad volt-e levetkezni magukról minden emberséget, s elhitetni önmagukkal a nagy csalást, elringatni magukat a veszedelmes balhitben, hogy mindezért az alávalóságért, elvetemültségért sohase kaphatják meg a fizetséget... Lángolnak a doveri krétapart felett az éjszakában az angol városok, de ami történik, azt odaát akarták! A felelősség az övék az Isten és a történelem előtt...

A munka becsülete

nem új követelés ezeken a hasábokon. Hányszor irtuk le, s Isten látja lelkünket: milyen mély őszinteséggel éreztük, hogy Magyarország boldog jövendőjét, biztonságos fejlődését másképp el se lehet képzelni, csak úgy, ha a dolgozó milliók emberi sorsát biztosítjuk, számukra minden erkölcsi, anyagi és kulturális lehetőséget megadunk, ami megilleti az Isten képére teremtetteket, akár koronás bölcsőben ringatták őket, akár a munkásházak tenyérnyi ablakán keresztül pillantották meg először a nap világosságát! Nincs más út a földkerekség és a nemzetek igazi békéje, boldogsága felé, csak az, amelyen a mérföldjelző kövek a szociális kiegyenlítődés állomásait jelzik, azt a becsületes, szorgos következetességgel keresztülvitt szándékot, hogy ember és ember között minden különbséget megszüntessünk, s azokat, akik két kezük munkájával keresik meg kenyerüket, akik a termelés roppant gépezetében a mozgató erőt jelentik, első számú állampolgárokként kezeljük! Egyszerűnek tűnt ez a követelés, s olyan természetesnek, hogy szinte nevetséges volt beszélni is róla, mégis mi tudtuk, s azok, akiknek sorsáért, jóvoltáért hangos szavainkat elkiáltottuk: mennyi akadály tornyosult az isteni és emberi jog megvalósítása elé... Egy egész világot kellett felforgatni érte, s a történelem kegyetlen orkánjában előbb szét kellett zúzódniok évezredes bástyáknak, s eltűnniök az előítéletekbe csontosodott, szellemileg és erkölcsileg elaggult élő kísérteteknek, amíg ráléphettünk az osztálytalan társadalom felé vezető nyílegyenes útra! Mi tudjuk legjobban, hogy a társadalom igen nagy része is mennyire hideglelős ijedelemmel gondolt arra a lehetőségre, hogy a puha tenyér, a szépen kötött nyakkendő, a jól szabott ruha, a hivatali rang egy napon tán nem jelent egyszersmind emberi magasabbrendűséget is azok felett, akiknek szerszám törte fel a tenyerét, akiknek a kemény munka kicsorbította a körmeit, s akik az ezüsttel terített asztal mellett tán nem tudják az etikett szabályai szerint elfogyasztani a rákot! Nemzedékek nevelkedtek fel úgy, hogy megtanulták az egyiptomi művészettörténetet és a plátói bölcsességet, de a magyar munkás bús elnyomorodásának históriáját nem ismerték meg soha, s fogalmuk se volt arról: mennyi erkölcsi és szellemi érték húzódik meg a gyárak füstjével és kormával levett százezrek lelkében... Most, az új Magyarország becsületes akarattal, tiszta szándékkal jóvá akarja tenni a mult minden mulasztását. Két korszakalkotó rendelet jelent meg az elmult napokban a magyar munkaállam megvalósításának első cselekedeteként, s ezt a két rendeletet valóban úgy tekinthetjük, mint az osztálytalan nemzet építésének alapkövét.

A munkaalkotmány

két pillérének mondja az iparügyi miniszter rendeleteit vitéz Imrédy Béla is abban a nyilatkozatában, amelyet az Esti Ujságnak adott, rámutatva arra, hogy a kormányintézkedés bevonja a munkásságot saját sorsának intézésébe, s az üzem belső életének azokba a vonatkozásaiba is, amelyek a munkavállalók sajátos érdekeit érintik. A rendeletek azt a két gondolatot érvényesítik, hogy az üzem vezetése felelős a dolgozók jólétéért, az üzem dolgozói viszont felelősek azért, hogy az üzem zavartalanul ki tudja fejteni a nemzet érdekében reáváró munkát. A üzem nemcsak gazdasági, hanem erkölcsi közösséget is jelent, sőt munkájának eredménye nem csekély mértékben függ attól: milyen elevenen él az etikai közösség tudata mindazokban, akik munkájában részesednek. A munkaügyi választmányok révén az üzem munkássága befolyáshoz jut, s cselekvő tényezőjévé válik az ipar szociális vonatkozású ügyei intézésének... Az új intézkedések, amelyek végre kinyitották a liberális gazdasági tanok, s az osztályharcos forradalmat hirdető marxizmus bedohosodott épületének ablakait, hogy széttárt szárnyaikon keresztül az új Európa gondolkodásának, szociális szellemének friss levegője beáradhasson, természetesen csak az első lépést jelentik. Az első lépést, s ezt követnie kell a többinek is: a határozott és céltudatos tetteknek, amelyek majd lassan felemelik a dolgozó milliókat a megbecsülésnek arra a magaslatára, ahol helyük van. Mert az új rendben mindenkinek csak annyi becsülete lehet, amennyit a nemzetnek, a társadalomnak végzett munkájával kiérdemel, s a születési előjogok, a hivatali rang, nem előzhetik meg a tisztességet, melyet az emberi verejték biztosít azok számára, akik egy élet szüntelen munkájával, keservesen megszerzett szaktudásával igazán hasznos tagjai az összességnek, s akik nem szorulhatnak hátrább, a második, vagy a harmadik sorba pusztán azért, mert tevékenységük nem előkelően szellemi. Munka és munka között nincs különbség, legfeljebb csak annyi, hogy az egyik több értékkel ajándékozza meg a közösséget, mint a másik. Sebben a rangsorolásban a kétkézi dolgozó semmivel se alábbvaló az irodai munkásnál...

Megtagadtuk

a zsidó közgazdaságot, feltártuk bűneit, s megindítottuk a harcot a magyar, tervszerű, igazságos és tiszta közgazdasági rendszerért. A nemzeti közvélemény és az államhatalom egyesült ereje szétrobbantotta a nemzetközi zsidóság fellegvárának utolsó bástyáit is, s most már csakugyan elmondhatjuk, hogy mi, akik évtizedeken keresztül makacs következetességgel hirdettük a radikális orvosságok egyedül célravezető voltát, végre megértük igazságunk győzelmét. Nincs többé titok a nemzet előtt, nem leplezik már jótékony szolidaritással az idegen fajta kegyetlen és embertelen bűneit az érdekszálaival hozzákötözött megvásároltak, a jól fizetett védőügyvédek, s nem nyomja el az igazság felcsattanó szavát az ezer gyeplőszáron tartott sajtó se, amely duhajul kurjongatva gyalázott bennünket barbároknak, tudatlanoknak, vakoknak, ha azt mertük mondani: a magyarság sírját ássa a választott nép, amely aranyat sajtol a dolgozók verejtékéből. Azt akartuk és most is azt akarjuk, hogy a gazdasági élet nyilt és tiszta síkján kezdődhessék meg a dolgozó magyarok, a kisemberek nemzeti munkaállamának megteremtése. Az évtizedes küzdelem, amely mögöttünk van, nem azért folyt, hogy a mohó ügyesek most a nagy csődtömegre rávessék magukat, s vámszedőivé váljanak a zsidó bukásnak. Nemcsak a zsidóság anyagi hatalmának lebontásáért szántuk fel minden erőnket, képességeinket, s életünket, de azért is, hogy ennek a fajtának hitvány erkölcse, bűnei, végzetes, néprontó hibái se érvényesülhessenek többé a magyar földön! Nem engedhetjük meg, hogy ugyanazzal a lélekkel, ugyanazzal a gondolkodással és szellemmel az eltávolítottak helyébe most kifogástalan okmányokkal, de zsidó mentalitással az ő leckéiken nevelkedett magyarok álljanak! El a kezekkel a zsidó csődtömegtől, amely a nemzet szétprédált, jogos öröksége, s nem illethet meg senki mást, csak a nemzeti közösséget, nem szolgálhat más célt, csak a nemzet érdekeit és céljait! Ha évtizedeken keresztül meg mertük mondani az igazságot, most se hallgatunk, s ha akkor át tudtunk látni a zsidóság és a zsoldjában állók ködfejlesztő manőverein, most is észrevesszük majd: hol és kik akarják kijátszani az ország jogos érdekeit!

DÜHÖNG

BESZÁMOLÓ A DÖNTŐ NYUGAT

A »FELSZABADÍTÓK« munkája a francia földön... Magányos asszony, akire mélytámadásban géppuskáztak a néger repülők. És Londonban csodálkozó hangú tudósítások jelennek meg arról, hogy a normandiai falvakban »rideg közöny fogadta« az inváziós csapatokat! Az angolszász szemérmetlenség, illusztrációja ez a kép...

AZ INVÁZIÓS BANDITÁK beszámolnak egymásnak a francia városok elpusztításáról... Ez az Angliában megjelent kép világosan mutatja, hogy a föld minden részéből és fajtájából szedték össze a légi sereget Európa kultúrájának elpusztítására...

MENEKÜL A FRANCIA nép a »felszabadítók« elől... Amit mozdítani lehet, magával viszi a lakosság, amely nem kér az angolszász csapatok gyámságából!

KETTÉSZAKADT NEHÉZ VITORLÁZÓGÉP Carentantól délre, a német állások mögött. Leszállás közben találta el a légvédelem gránátja a százhúsz embert szállítógépet. A legénység egyetlen tagja se maradt életben...

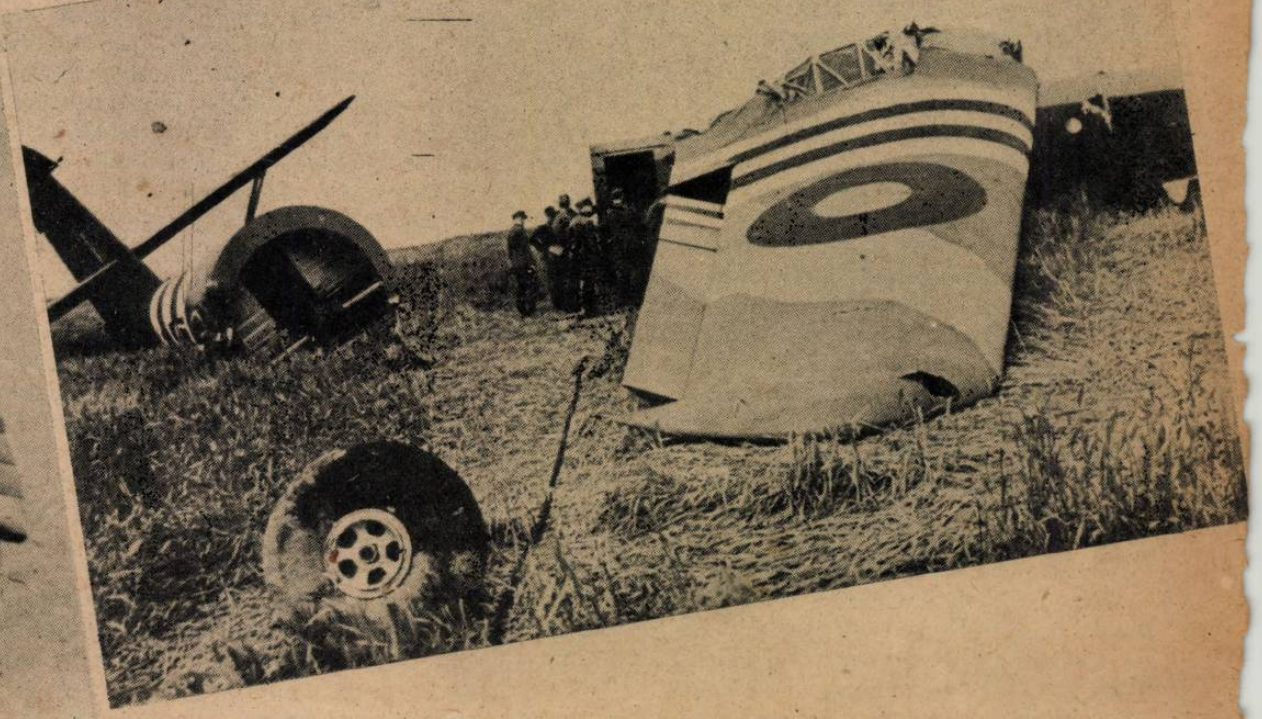

AZ INVÁZIÓS CSATA

KÜZDELEM ELSŐ HETÉRŐL

INVÁZIÓS VALUTÁT is hoztak magukkal Normandiába az angolszász ejtőernyősök... Fogorvos, hamispénz, — minden rendelkezésre áll a gondos előkészítés bő esztendői után az angolszász katonáknak, — Eisenhoowerék csak azzal nem számoltak, hogy az első nyolc partraszállási nap husz szövetséges hadosztályt emészt fel az európai vár előterében...

MENEKÜLNEK CAENBŐL a polgári lakosok... A német katonai vezetőség előrelátása lehetővé tette a civilek gyors elköltözését a városból, amely a harcok gyujtópontjaiba kerülve füstbe és lángba burkolózott... A betegápoló apácák utolsónak hagyták el a kihalt várost...

CAEN VÁROSA a harcok gyujtópontjába került. A kiürített városban az ide-oda hullámzó küzdelem alatt, a tüzérség és a légi haderő gépei romokká vertek mindent...

(A Magyar Futár képtávirata)

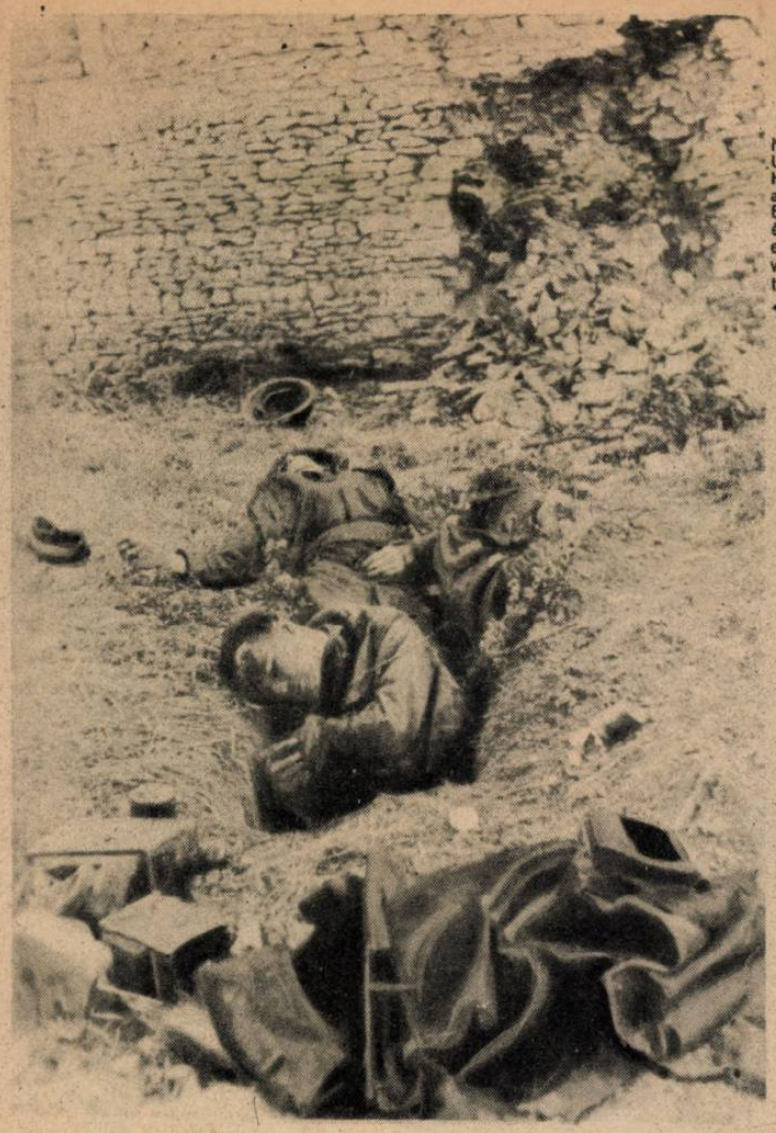

NÉMET ELLENTÁMADÁS UTÁN TILLY MELLETT... Halottak ezrei hevernek a lövészteknőkben — az Európa „meghóditására" érkezett angol katonák csak egy sirhelyre való földet vehettek birtokba a gigantikus temetővé való normandiai partokon! ←

KEGYETLEN REALITÁSÚ KÉP egy lelőtt vitorlázóról, amely lőszert szállitott az ejtőernyős amerikaiak gránátvetőihez... Két pilóta pusztult el a géppel együtt, — kis tragédia a világtörténelmi dráma kavargásában... →

KILŐTT ANGOL PÁNCÉLOS BALLEROYNÁL. Az inváziós hadsereg nehéz fegyverneme súlyos veszteségeket szenvedett a partraszállás tizennégy napja alatt!
(A Magyar Futár rádióképe)

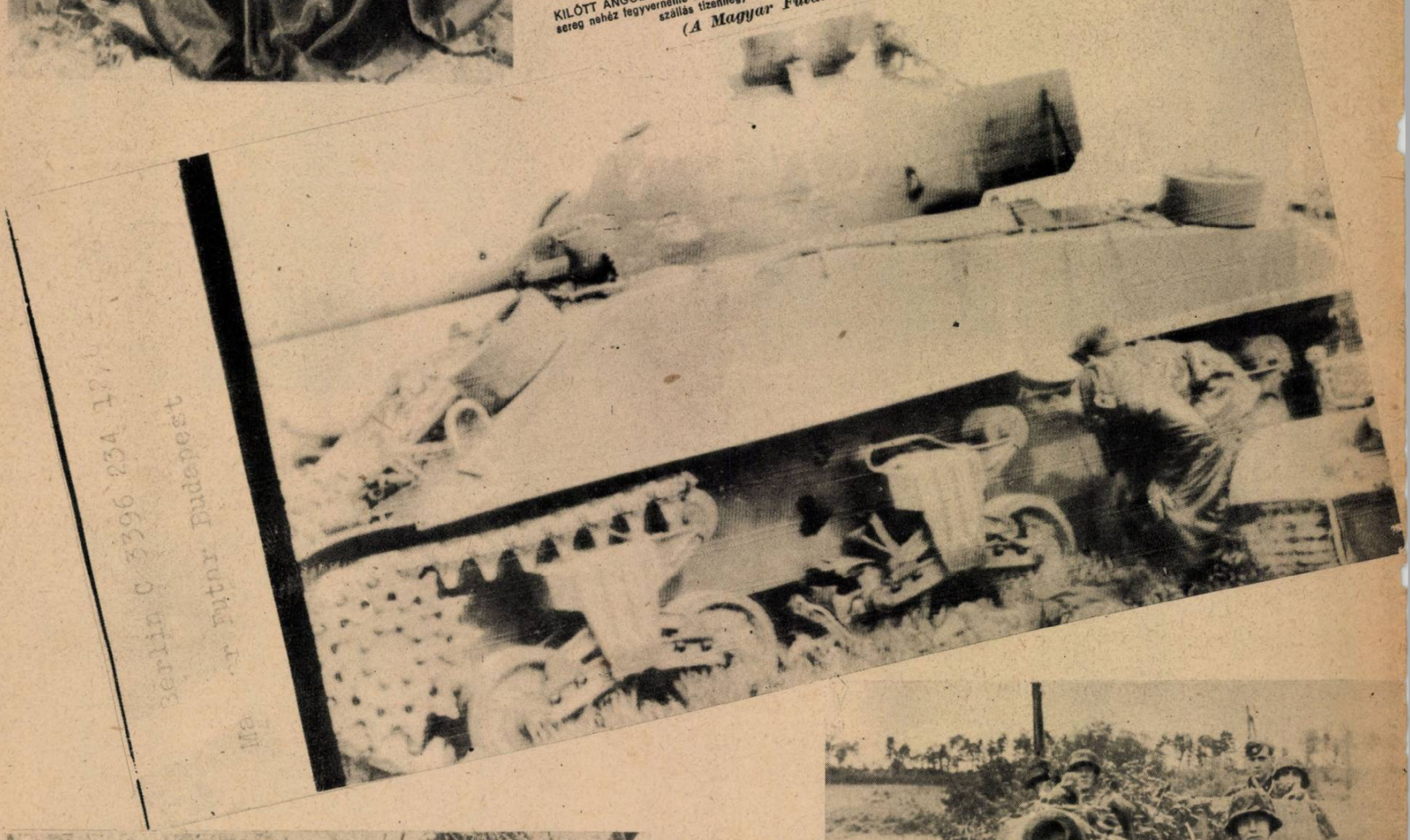

Berlin C 2396 234 12/6
Futár Budapest

KEMÉNY KÜZDELEM HULLÁMZIK a normandiai félszigeten... A gépek mérkőzésén túl az emberi hősiesség, a férfias helytállás époszát irják a német katonák az ujkori történelem lapjaira! Az SS. alakulatok, amelyek Európa öt csataterén szerezték harci tapasztalataikat, most leckét adnak az angolszászoknak arról: hogyan kell eszményekért harcolni... ←

A MOZGÓ TŰZERŐ volt egyik meglepetés a partraszálló demokratacsapatok számára. A német védelem a gyors helyváltoztatásra képes nehéz fegyvernemet mindig ott veti harcba, ahol szükség van reá és legnagyobb veszteséget okozhatják az ellenségnek... →

CSAK AZ EJTŐERNYŐ DARABJAI maradtak meg abból az angol katonából, akit Caen mellett próbáltak földre tenni, de a német aknamezőre érve elpusztult. Harc nélkül semmisült meg a légi úton szállított inváziós csapatok nagy része az európai vár előterében, amely a világhistória legnagyobb temetőjévé válik... ←

EGY NÉMET BUNKER BIZTONSÁGÁBAN kötözik be egymás sebeit a fogságba esett angol ejtőernyősök. A vasbeton fedélen dübörög az angol gránátok robbanása, de az erődben nincs veszély... →

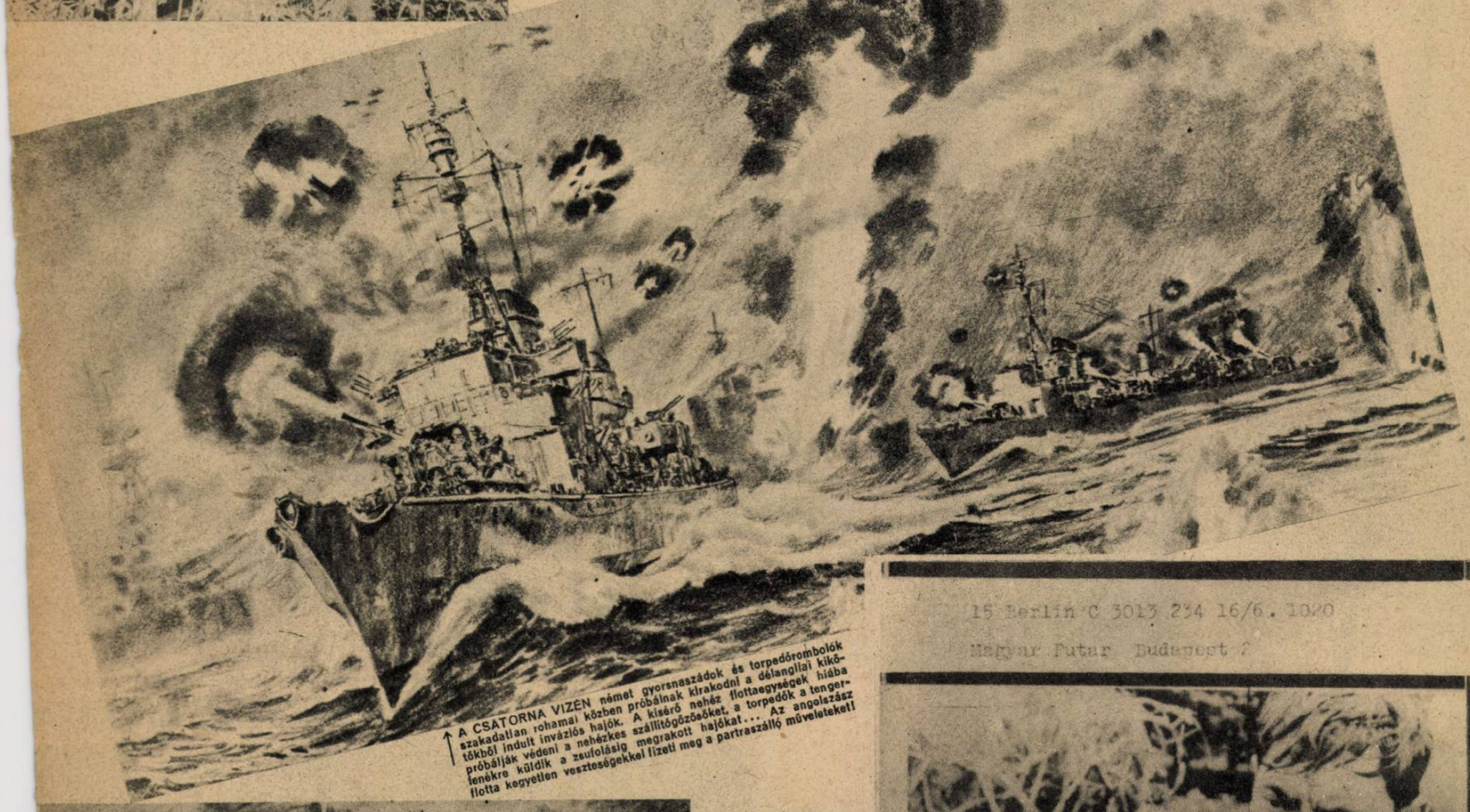

↑ A CSATORNA VIZÉN német gyorsnaszádok és torpedórombolók szakadatlan rohamai közben próbálnak kirakodni a délangliai kikötőkből indult inváziós hajók. A kísérő nehéz flottaegységek hiába próbálják védeni a nehézkes szállítógőzösöket, a torpedók a tengerfenékre küldik a zsufolásig megrakott hajókat... Az angolszász flotta kegyetlen veszteségekkel fizeti meg a partraszálló műveleteket!

GYORSNASZÁDOK ROHAMA az angolszász inváziós-flotta ellen. A csatahajók ágyúival és a védő repülőgépek százaival szemben egyszerre kell helytállniok a kis egységeknek, amelyek villámgyorsan támadnak rá a szállító gőzösökre. Lángol a tenger és a levegő s a füstben, tűzben fizet a német katona a demokráciák kíméletlen hadviseléséért, amikor most végre szembekerülhetett az igazi ellenséggel... ←

15 Berlin C 3013 234 16/6. 1020

Magyar Futar Budapest 2

GEORGIAI ÖNKÉNTES, aki a bolsevizmussal szövetkezett angolszász világ ellen harcol az Atlanti-óceán partján...

(A Magyar Futár képtávirata) →

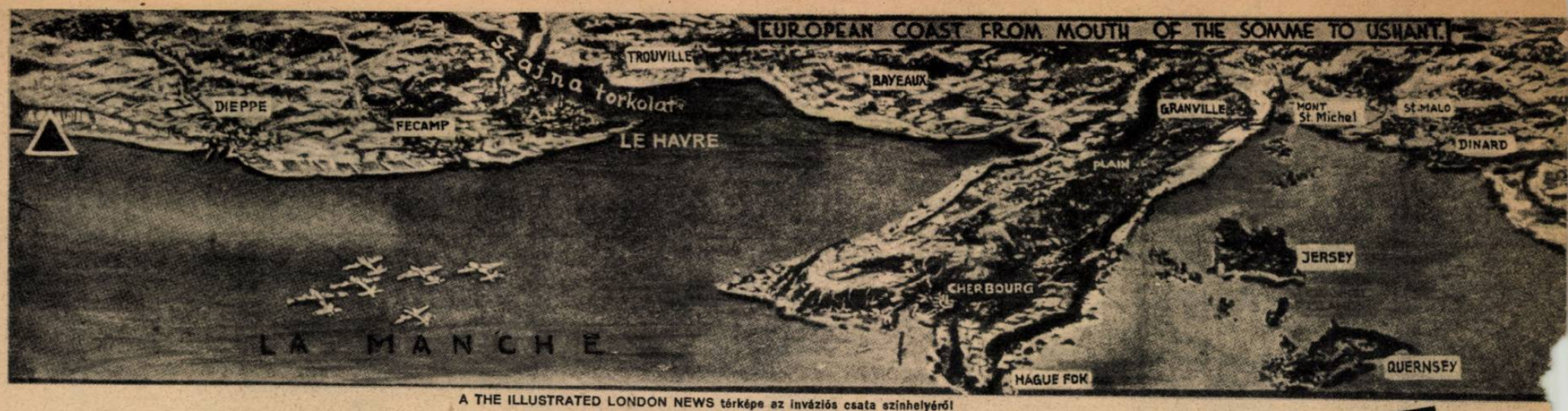

A THE ILLUSTRATED LONDON NEWS térképe az inváziós csata színhelyéről

HAJÓÁGYÚK GRÁNÁTJAI SZÁNTOTTÁK FEL a parti sziklákat az Atlanti fal erődei körül. A tenger felől szakadatlanul zuhog a robbanóanyagok ezer és ezer tonnája, a bombavetők éjjel-nappal szórják terhüket, de a német erődök sértetlenek! A történelmi érdekességű kép hűen mutatja: hogy állják a tűzcsapásokat a gondosan, minden eshetőségre méretezett bunkerek, s bennük a legénység!

(A Magyar Futár rádióképe)

DARABOKRA ZÚZÓDOTT SZÁLLÍTÓREPÜLŐGÉP Villers-Boccage térségében. Aknamezőre szállt le vitorlás és rakományából csak roncsok maradtak meg. Így pusztult el az inváziós seregek utánpótlásának tetemes százaléka . . .

POLGÁRI LAKOSOK SZÁZAI pusztultak el St. Lo Trummerben az angolszász terrorbombázók látogatása nyomán. A házak omladékai alatt temetkeztek el a polgárok, akinek a »felszabadítást« hozták a Csatorna túlsó partjáról . . .

A HATODIK LÉGI HADOSZTÁLY nagyrésze — fogsággal kezdte az inváziót... A gyűjtőtáborba került katonák detektívregények olvasásával igyekeznek elfeledtetni a »partraszállás« idegtépő izgalmait

A NÉMET ELLENTÁMADÁS utolsó előkészületei folynak az invázió arcvonal mögött... A hadműveleti tartalékok megmozdulnak. Rundstaedt és Rommel a nagy márkózás végső fejtemányeit indítják meg!

(A Magyar Futár képtávirata)

SEBESÜLTEN IS VIDÁM az angol katona, aki elveszítette a fél szemét, de kikerült a Villers-Boccage-i harcokból, amelyekről vallomásában azt mondotta, hogy a pokol minden szenvedésével felért...

AZ ANGOL ELITCSAPATOK lassan, de biztosan felmorzsolódnak a küzdelemben... Montgomery legjobb hadosztályai, amelyeknek azt a feladatot szánták, hogy lerohanják a német védelmet, holtan, vagy fogságba esve fejezték be a nagy vállalkozást, mielőtt a siker halvány reménysugarát megpillanthatták volna!

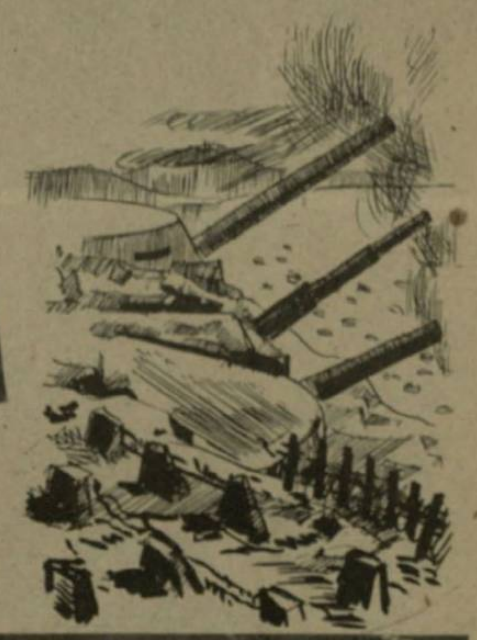

EGY EGÉSZ LÉGI GYALOGEZREDET ejtettek fogságba Tillytől délnyugatra a németek. Egyik oldalról a sűrű aknamező, másikról a védelem szorította két tűz közé a vitorlázó-repülőgépeken szállított csapatokat

Angolszász terroristák nyomában

FOJTÓ SÖRÖ FÜSTBEN, emberfeletti küzdelmet folytatnak a tűzoltók a gyorsan terjedő lángokkal, amelyeket a légi terroristák gyújtottak Budapest egyik déli negyedében... Körtékről munkásházak pusztultak el itt is!

LÁTNI KÉT LÉPÉSRE SE LEHET, de a vastag csőrenből ömlik a víz a lángok ledöntésére és a tömböző elem lassan visszavonul az emberi akarat elszántsága elől.

PERZSELŐ A HŐSÉG és gyakran kell váltani a tűz leszkénál dolgozókat!

EGY EMBERI ARC a mentés önfeláldozó munkája közben. Korom, por és szálló pernye lepi el, de szemében az elszánt akarat lobog: megmentsel, amit lehet!

ELEKTROMOS SZIVATTYÚ a tűzvész fűstjétől alkonyati sötétségbe borult utcán...

KÓOMLADEKOK KÖZT bolorkálva, lépésről-lépésre haladó előre a mentési munka, de újra és újra elhódít néhány métert az emésztő lánguktól...

A magyar főváros fölött június 14-én ismét megjelentek a levegő banditái, hogy a tűz és acél záporával árasszák el a dolgozó Budapestet... A zsoldos amerikaiak és a „civilizációért" harcoló négerek a város déli negyedére szórták bombáikat s régi gyakorlatuk szerint ismét a kisemberek hajlékait pusztították el. A támadók súlyos veszteséggel fizették meg vállalkozásukat, Budapest népe pedig összeszorított foggal dolgozik tovább a legnemesebb bosszú beteljesüléséért: — a győzelemért...

CSAK A TŰZOLTÓ MENTŐ OSZTAGOK tartózkodhatnak a lezárt területen, amelyre záporként hullottak az amerikai gengszterek bombái.

SZETVERT KIS HÁZAK omladékai közt keresik a hajdani lakók otthonuk maradványait... A humanizmusr hajlékai most is a kisemberek hajlékait keresték ki célpontokul!

KEGYETLEN LÁTVÁNY az áldozatok néma serege... A demokrácia hangoztorkú hirdetőjeek szavaitól a munkásokat gyilkolják Budapesten is...

A KIBOMBÁZOTTAK... Borzalmas álmányeiket beszélik el egymásnak a fedél nélkül maradottak, akiknek puszta életükön kívül semmijük sem maradt!

EGY 250 KILOGRAMMOS BOMBA REPESZDARABJA Budapest egyik déli negyedében, amely ellen az amerikai repülők legutóbb terrortámadásukat végrehajtották.

AZ EMBER HŰSÉGES TÁRSAI osztoznak a kegyetlen sorsban... A bombázott negyedben a laherkacsik igaselovait is megölték a repeszdarabok, vagy a légnyomás...

Páris: Az angolszász terrortámadások áldozataiért a Notre Dame-ban mutattak be misét. A francia főváros az invázió megkezdése óta se találja szeretetremóltóbbnak az egykori szövetségest, amelynek bombázói tízezrével oltják ki az ártatlan életeket

Rouen: Petain marsall meglátogatta a demokráciák embertelen pusztításai után Rouen városát, ahol tízezres tömegek ünnepelték benne az Angliától való elfordulás engesztelhetetlen képviselőjét

Futár

Tivoli: Az amerikai légi kalózok bombái szétrombolták a világhírű Villa-D'Este-t is, amely 1549-ben épült és a reneszánsz egyik legtökéletesebb alkotása volt. A Magyar Futár képe az Este Hippolit bíboros kertjének szökőkútjait ábrázolja. A robbanások kitépték a festői fákat és elpusztították mindent körülöttük.

Berlin: A német birodalomban dolgozó francia munkásokat meglátogatta Henriot államtitkár, a honlátásai előtt ismertette az otthoni viszonyokat, rámutatva a francia–német együttműködés és őszinte megértés európai jelentőségű szükségességére...

New-York: Az amerikai lapok közlik a demokráciák háborús céljaiért mozgósított néger törzsfőnökök és Csendes-óceáni bennszülöttek harcias képeit. Ezek a félvad emberek keinek át az óceánon, megütközni a kultura bölcsőhelyén, Európában a „civilizáció és kultúra" nevében — a civilizáció és kultúra védelmezőivel... A befestett arcú, késsel, bunkósbottal felfegyverzett dzsungel-lakóból modern harcost faragnak, — a pimasz cinizmusai hajszolják a küzdelembe, hadd lássa: mint öli egymást az istennek tekintett fehér ember...

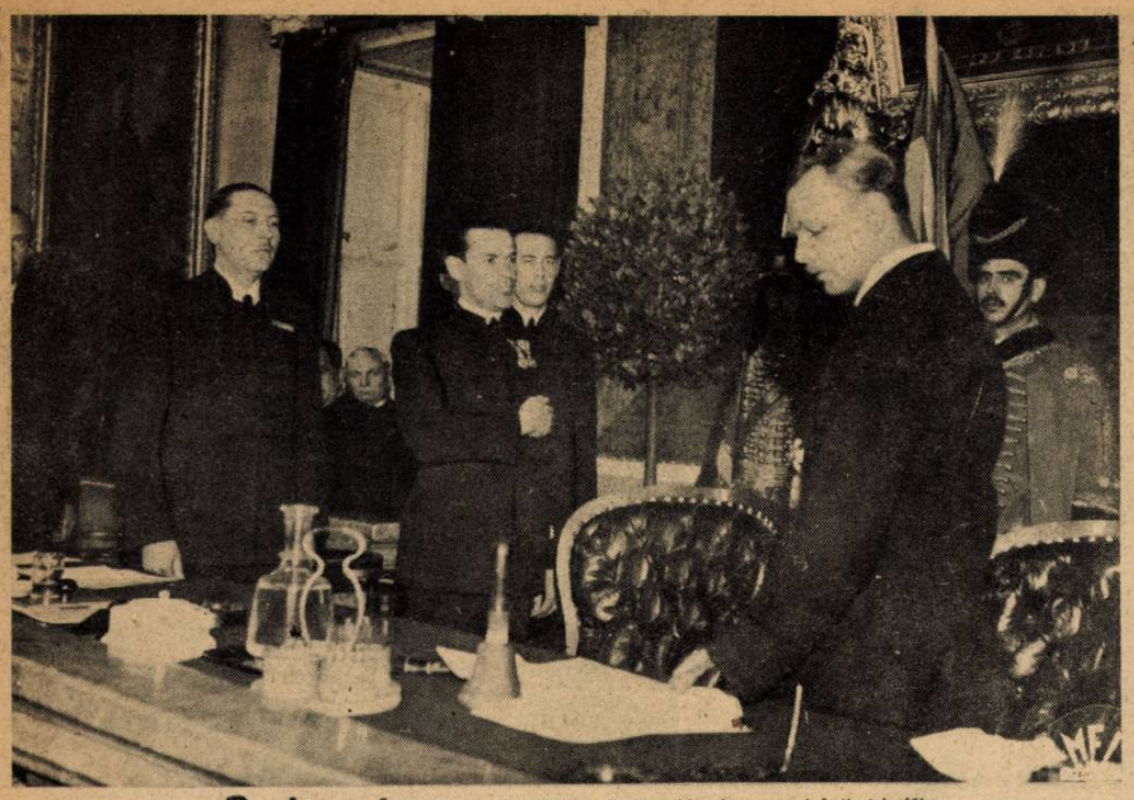

Budapest: Ságl József alispán, a legnagyobb vármegye első tisztviselője letette hivatali esküjét, a törvényhatóság ünnepélyes közgyülésén

Budapest: Az egész ország megünnepelte Magyarország kormányzójának hetvenhatodik születésnapját

híradó

Szófia: Megalakult Bulgária új kormánya, amelynek politikája változatlanul az európai szolidaritás minden erővel való szolgálata. A kabinet élén Bagrjanov Iván miniszterelnök áll

Berlin: Strauss Richárd, a legnagyobb német zeneszerző most ünnepelte 80-ik születésnapját. Hazája a kimeríthetetlenül gazdag alkotóképességet és a lobogó élet-akarat költőjét tiszteli benne

Tokio: A japán sport, amely a béke utolsó évelben és a berlini olimpiai játékokon szédítő fejlődést mutatott, a háború alatt is tovább izmosodik. Az atléták rendszeresen gyakorolnak a tokiói pályákon s készülnek a vértelen, nemes küzdelemre

Róma: Így vonultak be a »felszabadítók« angol-amerikai hadak az örök városba... A pápai állam feltünő jelzésével ellátott autót, amely futárszolgálatot teljesített a Vatikán és Eszakolaszország között, géppuskatüzzel árasztottak el a részeg amerikai katonák! A kocsiban ülő pápai kamarást halálra sebezték a golyók!

Sevilla: A Caudillo személyesen nyujtotta át a legnagyobb spanyol kitüntetést Queipo de Llano tábornoknak, a polgárháború egyik legsikeresebb hadvezérének →

HŐS FINN

HADBASZÁLL A FINN NEMZET AZ ÁDÁZ

A magas északon, Karélia vértől áztatott mezőin, ahol a testvér finn nemzet ősi szabadságáért küzd az ázsiai barbársággal, új fejezete kezdődött a harcnak... A vörös hordák támadásra lódultak, leverni a történelem leghősiesebb ellenállását, s az Ezertó országának fiai egy emberként feszítik mellüket a barbár áradásnak! Minden fegyverfogható férfi ott van a karéliai állásokban s a dolgozó ország földjén a serdülő fiúk léptek az apák helyébe, komoly felelősséggel elvégezni, ami gazdátlan munka akad. 15 éves gyermekek végeznek rendtartó, fegyveres szolgálatot a belső fronton, hogy a felnőtt férfiak minél többen résztvehessenek a sorsdöntő harctéri küzdelemben!

FÉRFIAS ÖNTUDAT SUGÁRZIK az ifjú arcokon, az egészséges test nyugodt fegyelme látszik tartásukon... Minden finn született katona s a céltudatos nevelés kitűnő emberanyaggá teszi már gyermekségében a testvérnemzet minden fiát. Aki rájuk néz, elhiszi, hogy nehéz feladatukat tökéletesen fogják végezni!

FÁRASZTÓ GYAKORLATOK KÖZBEN, a rövid pihenők alatt a finn nemzet szabadságharcának fénylő hőstettelről beszélnek a kis katonáknak a kiképző tisztek. Felragyognak a szemek és kipirulnak az ifjú arcok az apák példáján...

ÖRÖKLÖTT ÖSZTÖN dolgozik az északi nép harcos fiaiban. A lőtéren a fekete karikák közepébe talál minden golyó: nem reszket a kis kéz és az ifjú szemek a sas biztonságával látják a célt!

TAPASZTALT LÖVÉSZEK, a világ legbiztosabb kezű katonái tanítják a fegyver kezelésére az egyenruhás gyermekeket, akik komolyan készülnek átvenni a hazai rend biztosítását

APÁK FIAI

BOLSEVISTA ROHAM FELTARTÓZTATÁSÁRA

FESZÜLT FIGYELEM tükröződik a kis lövészek arcán, ahogy ráhajolnak a puska hideg, sima agyára. A fegyverre, amely elválhatatlan barátjuk marad egy életen keresztül, mert tudják róla: az egyetlen igazi eszköz, amellyel egy férfi hazáját szolgálhatja ...

MINDEGY, HOGY A FELADAT nagy, vagy kicsiny, — mondja Aimo, aki tizennégy éves, — a hazáért, a kereszténységért, a szabadságért el kell végeznünk... Szakaszvezető — s kész katona a gyermek ...

APJA FŐHADNAGYKÉNT KÜZD Karéllában s a 15 esztendős fiú most csoportvezetője egy hasonló korúakból szervezett rendfenntartó osztagnak. Viktor Reneberg tudja, hogy miről van szó: a haza és szabadság sorsa forog kockán s ezért a finn gyermek is habozás nélkül áldozná életét

A KIS KÜRTÖS ... Alig 12 esztendős, a fegyvert még nem bírná el, de a »növendék-katonák« zenekarában telkes büszkeséggel fújja a vadász-kürtöt ...

A FEGYVERES NEMZET őrök helytállása tesz katonává mindenkit odafenn, az északi, mostoha ég alatt! De ezek a tiszta és dacos gyermekarcok mégse hasonlítanak a bolsevizmus elvadult, harcba kergetett kamasz-csordáira ... A mély emberség és az ezeréves kultúra bélyegét bárki felismerheti a finn gyermekeken ...

A SPORT tölti ki szabad idejét a rendtartó gyermek-csapatok minden tagjának. Az egészséges testkultúra vérében van a finn embernek s ők is edzik magukat: nemes vetélkedésben

A TORONYI HÁGÓBAN, a kárpáti fenyőerdők között a határhegyek keleti oldalára indul egy honvéd tüzér-osztály... Az első löveget fogatolják az erdő szélén, a többi fenyvesek takarásában rejtőzik

A KIFÜSTÖLT ELLENÁLLÁSI FÉSZEKBEN még rejtőzhetik néhány elszánt vörös katona. A honvédek lépésről-lépésre átkutatják a falu maradványait, az üszkös romokat.

Ennek a második világháborúnak során gyakran olvastam s magamban megmosolyogtam azokat a fejtegetéseket, amelyek valamelyik hadműveletnek óraműpontossággal való végrehajtásáról, egész hadjáratok menetrendszerű lefolyásáról beszéltek. Olvastam és megmosolyogtam ezeket még akkor is, ha eredményes német vagy japán hadműveletről, vagy hadjáratról volt szó. De sohasem mulasztottam el kellő, csekély értékükre leszállítani ellenségeinknek azokat a nagyzoló, a nevetségességig eltúlzott kijelentéseit, amelyek szerint Casablancaban kilenc hónapra előre állapítottak meg terveket vagy Teheránban jó félévvel ezelőtt már kitűzték az invázió napját. Terv és végrehajtása között idő és ellenhatások meredeznek, a megindított gépezet hol elakad, hol gyorsabban halad, hol meg visszafelé gördül. Hol itt az óramű, hol itt a menetrend?

Az a támadás, — amelyet a június 6-ára virradó éjjel Eisenhower az Atlanti-fal normandiai szakasza ellen megindított, — *elözönlésnek* indult az angolszász tervek és előzetes bejelentések szerint. Két világbirodalom esztendőkön át duzzasztotta Nagybritannia földjén azt a bombázógépek ezreiből, hadihajók százaiból, ejtőernyős, légi úton szállított és ezernyi hajón átszállítására váró páncélos és gyalogos hadosztályokból álló áradatot, amelynek az volt a rendeltetése, hogy áttörjön az Atlanti falon, utána pedig elárassza legalább is egész Közép-Európát. Eisenhower főgenerális, Harris légügyi marsall, Freser tengernagy, Montgomery, az afrikai győző és a többiek a korábbi kétlaki hadműveletek minden tapasztalatának felhasználásával fél éven át töprengtek, szemléltek, gyakoroltak, simítottak, módosítottak, előkészítettek mindent, amire csak gondolni lehetett, amíg végre megadták a jelt a zsilipek felhúzására. Az áradat menetrendszerű pontossággal megindult a Csatornán át és menetrendszerű pontossággal el is jutott a áttörésre kiszemelt normandiai partvidéken álló német gátig.

Itt kezdődtek az első zavarok. Az áradat egyes hullámai — a légi úton szállított hadosztályok — átcsaptak ugyan a gáton, de a túlsó oldalon hatástalanul szertefolytak, hamarosan felszívta őket a kiszáradt talaj — a mélyen tagozott német védelem.

HADIJELENTÉSEK,

Más hullámoknak túl magas volt az Atlanti gát. Az Ornetól keletre és Cherbourgtól délkeletre csak a gátak lábát mosták, később pedig meredek faláról visszafolytak a tengerbe. Csak az Orne folyótól nyugatra, Caen és Bayeux területén, valamint Carentan területén emelkedett az áradat olyan magasra, hogy helyenként túljuthatott a gát ormán, vagy volt olyan mindent elsodró, hogy átszakította a partmenti első gátsort. Napokig tartó heves ostrom után a két betörési hely Isigny vidékén keskeny sávon egyesült. Azóta Eisenhower és Montgomery erre a 100 km. széles szakaszra irányítják az angolszász áradat következő hullámait — a frissen érkező hadosztályokat, a páncélosok százait és százait, tarackütegek végtelen sorát, a félelmetes 40.5 cm-es hajóágyúk óriásgránátjainak tüzét, a bombázó és csatarepülő nehéz ezredek szünni nem akaró éjjel-nappali támadását, — hogy az áradat legalább ezen az egy szakaszon teljes gátszakadást okozzon és hátulról elárassza legalább az egész Cherbourgi (vagy Cotentin)-félszigetet s talán a Szajna torkolatvidékét és Le Havret is, hogy azután e két kikötőn át erősebb sodrással nagyobb tömegekben folyhassanak az áradatnak még Angliában felduzzasztva álló tömegei. Az eredeti tervek és a végrehajtások közé ime így ékelődött közbe módosítólag és gátlólag az idő és német ellenhatás.

S így maradt ez a folytatásban is. A normandiai csata ötödik napja óta eltelt 6 nap alatt (június 16-ig) a Caen—Bayeux terében partraszállt 2. brit hadsereg és Carentan területén felvonult 1. amerikai hadsereg — együttesen már 30 légi úton szállított, gyalogos és páncélos hadosztály — minden erejüket megfeszítették, hogy áttörést erőszakoljanak ki. Bár támadásaikat még mindig a nehéz hajóágyúk sorozattüze és sok száz frissen partratett tarack, gránát- és aknavető támogatja és tömegesen nehéz és legnehezebb harckocsik is bevetésre kerültek, a 3. brit hadseregnek csak óriási áldozatok árán sikerült jobb szárnyával Bayeux városkát elfoglalnia és Tillyig, meg Caumontig előnyomulnia, minden kísérlete azonban, hogy balszárnyával az égő Caen városát is birtokába vegye, meghiúsult az erős német ellenálláson akkor is, amikor ezt a célt Tilly felől oldaltámadással akarta elérni. A brit hadsereg támadásait azután német helyi ellentámadások váltották fel, amelyek a legjobban előrejutott caumonti brit ékállás ellen két oldalról is helyi eredményekre vezettek. Az 1. amerikai hadseregnek igen erős harcok után sikerült Carentant elfoglalnia. Ide-oda hullámzó harcok után az 1. hadsereg a hídfő északi szakaszán a Cherbourgtól 20 km-re délkeletre fekvő Quinevilleig és Montebourgig jutott előre, utóbbi városkát átmenetileg el is foglalta, de azt ismét kiüríteni volt kénytelen. A legnagyobb erőfeszítéseket az 1. amerikai hadsereg St. Mere Eglise területéről egyenesen nyugati irányban fejtette ki, itt súlyos és veszteségteljes harcok után eljutott a félsziget közepéig St. Sauveur le Vicomteig. E támadás Cherbourg elzárását célozza.

Montgomery seregeinek eddigi veszteségei olyan nagyok, hogy bizonyosan többszörösen felülmulják Eisenhower legóvatosabb, előzetes számvetését. 14 elsülyedt, 28 megrongált hadihajó, jóval több, mint 150.000 tonna szállító hajótér ember és anyagrakományukkal együtt, 250.000 tonna megrongált hajótér, legalább 200.000 ember véres veszteség, 500 harckocsi, 1000-nél több repülőgép együttesen olyan tömeget jelentenek, hogy tekintettel a napról-napra erősödő német ellenállásra és sikeres ellentámadásokban megnyilvánuló ellenhatására Montgomerynek állandóan további erősítésekre van szüksége.

Miközben azonban angol és amerikai szakírók avval nyugtatták meg közönségüket, hogy Montgo-

KÉZIGRÁNÁT REPÜL a kopár falak közé, ahonnét pár perccel előbb még tüzelt egy vörös golyószóró... ←

MUNKÁBAN A NEHÉZTÜZÉRSÉG... A falu szélén állnak az óriás lövegek, s gránátjaik süvöltve csapnak a szovjet vonalaiba: előkészíteni a gyalogság rohamát →

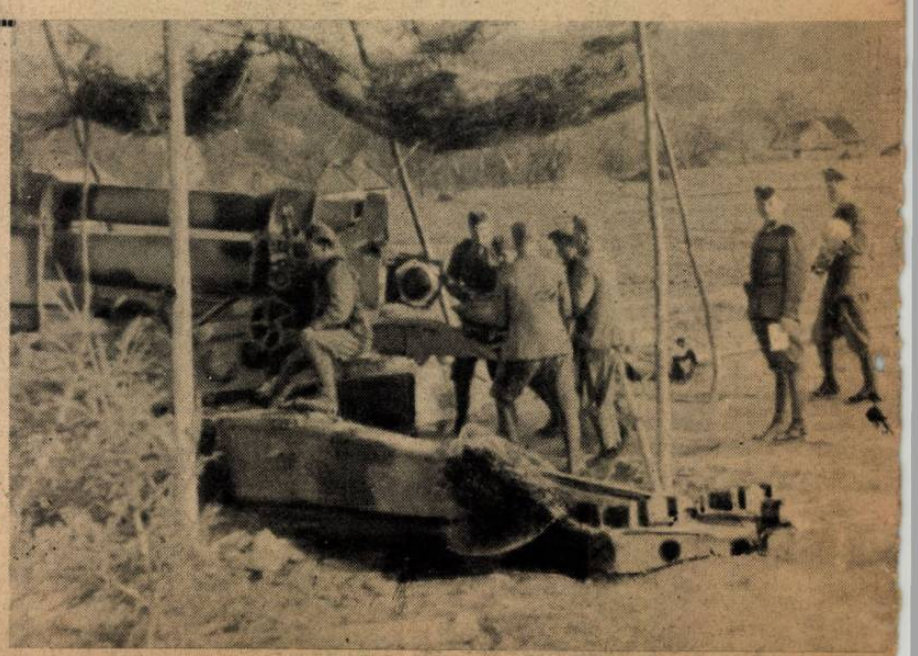

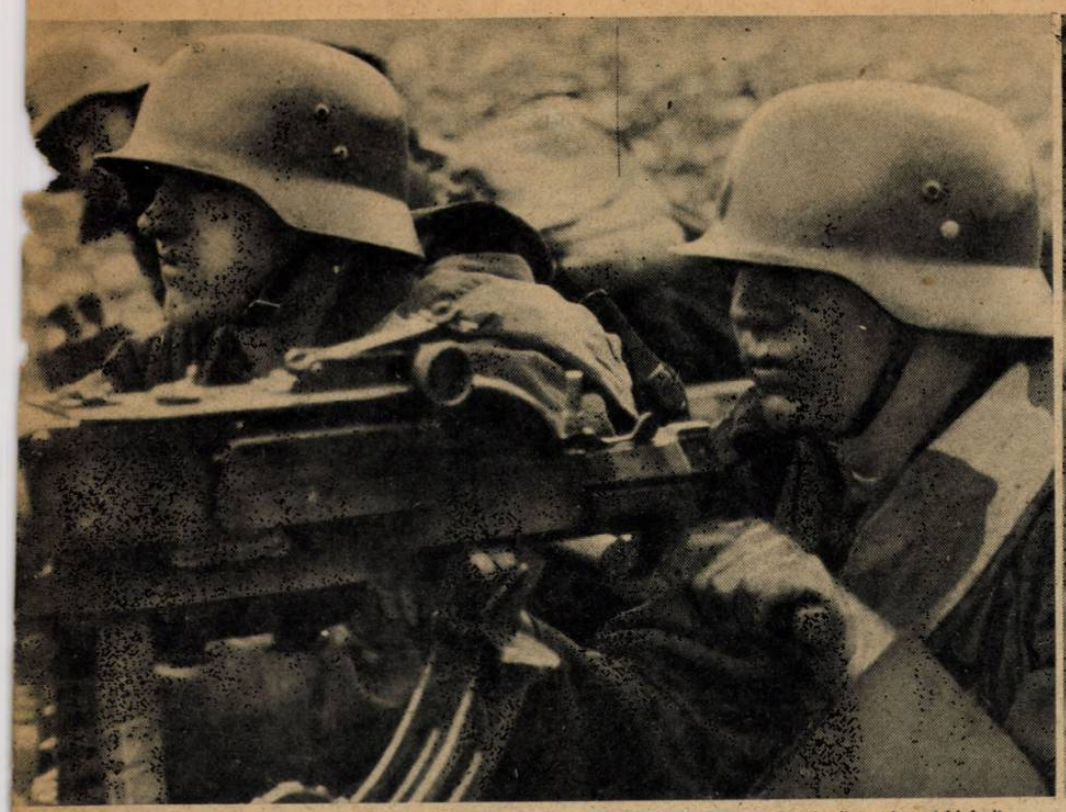

GÉPPUSKAFÉSZEK tüze söpör végig egy bolsevista harci csoportot, amely a magyar állások ellen rohamot kisérelt meg. A honvédek nyugodt elszántsággal lövik az első támadó hullámot...

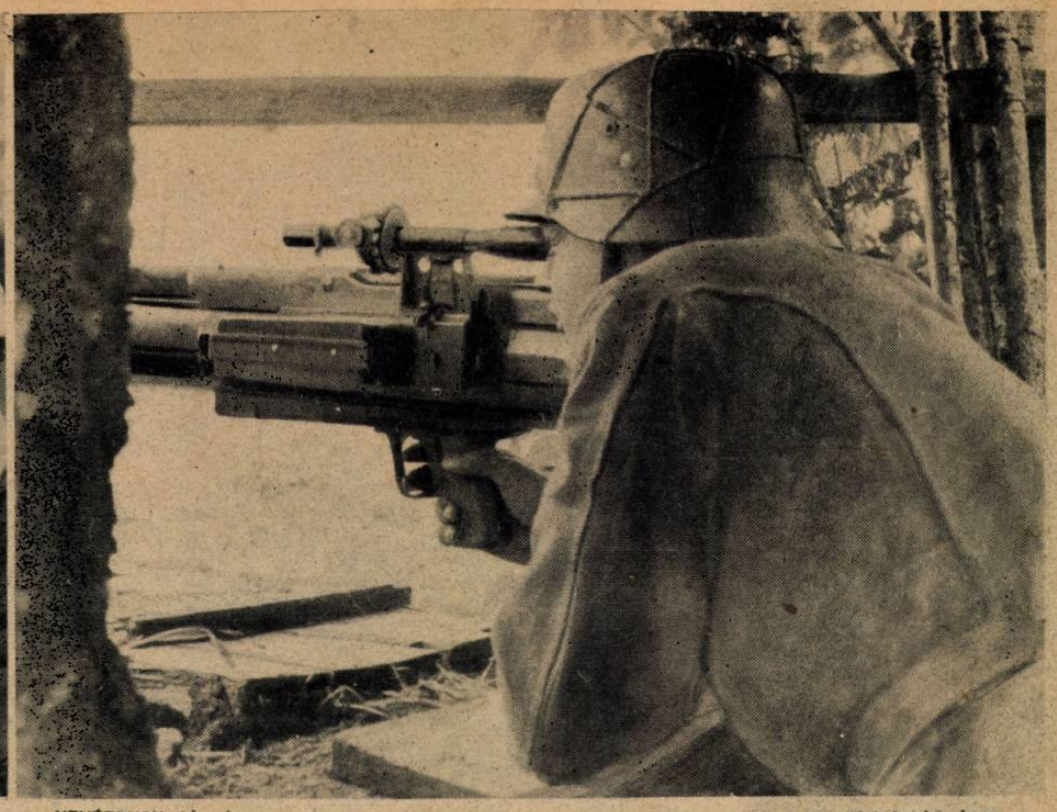

NEHÉZPUSKA ÁLLÁS egy szétlőtt ház romjai közt. A honvéd egészen közelre várja be a támadó bolsevista harckocsikat s pontos célzással bénitja meg a rohamozókat

CSATÁK ÉS ÚJ FORDULATOK

mery Normandiában nehéz harcaival és áldozataival magára vonja Rundstedt vezértábornagy tartalékait — talán a hadászati főtartalékot Rommel vezetése alatt is, — s így annál könnyebb dolguk lesz a Nagybritanniában készen álló többi angolszász seregcsoportnak az Atlanti fal más részein való partraszállásnál, június 15-én 23 óra 40 perckor olyan esemény kezdődött, amelyet a világ- és a hadtörténelem bizonyára a percek pontosságával fogja talán századokon át újra és újra feljegyezni.

„Délanglia és London város területe ettől a perctől kezdődően", — így mondja a vezéri főhadiszállás június 17-iki jelentése, — „csak csekély megszakításokkal, állandóan legnehezebb robbanó anyagunk tüze alatt áll. Az érintett területeken a legsúlyosabb rombolásokkal lehet számolni".

A hivatalos jelentés száraz ténymegállapításai Délanglia és London teljes pusztulásának kezdetét jelentik. Városrészek és egész városok dőltek romba az első 36 óra alatt. A Themze dokjai lángokban állnak, a délangliai kikötőkből Montgomeryhez sietö hajók a nyílt tengeren fognak tüzet. Southamptól Londonig olyan sűrű volt a füst és a porfelhő, hogy ezen a 100 km. hosszú szakaszon német repülők alig tudtak áttörni. Vakrémület fogta el az angol parlamentet, ennek hullámai még az Atlanti Óceánon is átterjedtek. Teljes tanácstalanság jellemzi az angol kormányt és a katonai vezetést.

A sokat emlegetett német új fegyverek elseje megjelent a színen. Öl, rombol, gyujtogat, valódi arcát, lényegét azonban még e pillanatban azok sem ismerik, akiket csapásai érnek. Van már öt-hatféle neve, 2—3 megjelenési alakja — rakéta, lövedék, pilóta nélküli repülőgép, — az igazat még nem tudjuk, s a meglepett angolszászok nem tudják, hogyan védekezzenek ellene. A légvédelmi tüzérség szakadatlanul tüzel, de nem tudja, miért és hová? Az angol vezetés pedig közlési tilalmat rendelt el és a legmélyebb óvóhelyekre parancsolja napokra a lakosságot.

Az új német titokzatos fegyvernek kettős a szerepe. Egyik szerepében, mint a megtorlás félelmetes eszköze működik. Erről ezúttal nem szólok. Másik szerepével mélyen belenyúl majd az angolszászok inváziós terveinek végrehajtásába. Amikor Montgomerynek legnagyobb szüksége volna arra, hogy a tetőfoka felé közeledő normandiai csatában állandóan kapja a szükséges utánpótlást emberben és anyagban, lángokba borul egész Délanglia s a kikötőkben összevont friss csapatok és felhalmozott hadianyag nagy része ott pusztul és sohasem kerül majd berakásra. Eisenhowernek egész haditerve felborul. Anglia középső és északi kikötőire kell nyúlnia. Más célokra rendelt seregtesteket kell ott behajóznia és hosszabb, kerülő úton elvinnie a normandiai döntés színhelyére. Ha közben...

Terv és végrehajtása között idő és ellenhatások meredeznek, a megindított gépezet hol elakad, hol gyorsabban halad, hol meg visszafelé gördül. Könnyen lehet, hogy ez az utóbbi fog bekövetkezni.

Az Atlanti fal elleni támadás az angolszász tervek szerint *elözönlésnek* indult, Közép-Európa elözönlésének... Sorsdöntő hetek kezdődtek 1944. június 15-én 23 óra 40 perckor.

Ami a többi hadszintéren

a mult héten történt, az mind eltörpül a normandiai csata és az új német fegyver bevetésének jelentősége mellett.

Ma már mindegy, hogy az angolszászok Orvietotól északra rohamozzák-e a szívósan védekező német utóvédállásokat és, hogy Elba-szigetén partraszálltak. Az olasz hadjárat végső sorsa is a La Manche csatornától délre és északra dől el.

Keleten a bátor finn nép hősies harcot folytat Govorov szovjettábornok állandóan növekedő túlerejével szemben és csak lassú ütemben hátrál északabbra és nyugatabbra fekvő elkészített új állásokba, miközben az oroszoknak súlyos ember- és anyagveszteségeket okoz. A kandalaszkai szakaszon Dietl vezérezredes csapatai vertek vissza több erős szovjettámadást.

A keleti arcvonal német-magyar-román szakaszán csak helyi jellegű harcok folytak. Béla Ferenc szakaszvezető, Szegedi Mihály őrvezető, Várkonyi István honvéd, Petruska István tizedes, Bihary Pál kp. szakaszvezető a mult hét magyar hősei. Az első kettő hősi halált halt. Légvédelmi dandárunk május havában 68 orosz repülőt pusztított el, ami igen tekintélyes szám.

Nagy légi támadás érte Budapestet és több vidéki célpontot is. Az amerikaiak 18 gépet veszítettek. Dél- és Közép-Németország ellen délfelől több ízben támadtak az amerikaiak. Súlyos veszteségeket szenvedtek.

Távolkeleten, a Hunan tartományban támadó japán erők körülzárták a tartomány fővárosát Csang-Csat. Új Guineaban, a Tor folyó torkolatvidékén megsemmisült egy ott partraszállt amerikai kötelék legnagyobb része. A maradvány, 1000 halott és 2000 sebesült hátrahagyásával elmenekült. Tojo miniszterelnök újból bejelentette, hogy az általános japán ellentámadás küszöbön áll. 20 amerikai gép bombatámadást intézett Kinshu japán szigetet északi része ellen. 7 gép elpusztult, a kár csekély. Az amerikaiak világszenzációt akartak az esetből csinálni, de mostanában erre nem alkalmas 20 repülőgép.

v. Z. E.

BOLSEVIKI FOGLYOKAT kisérnek a kárpáti kapaszkodón... Fáradtan ballagnak a fegyvertelen szovjet-katonák, akik azt hitték, hogy — gyözőként látják meg a hegyek erdős világát! ←

LEPERZSELT HÁZAK csonka, magányos kéményei, az úton heverő ló-tetemek és bolsevista halottak mutatják: milyen kemény küzdelem folyt a faluért, amelyen keresztül kelet felé vonul át a magyar honvédcsapat →

A NÉMET LÉGVÉDELEM ÚJ FEGYVERE A TÉRTAPOGATÓ

A technika életvédő csodájának képes ismertetése

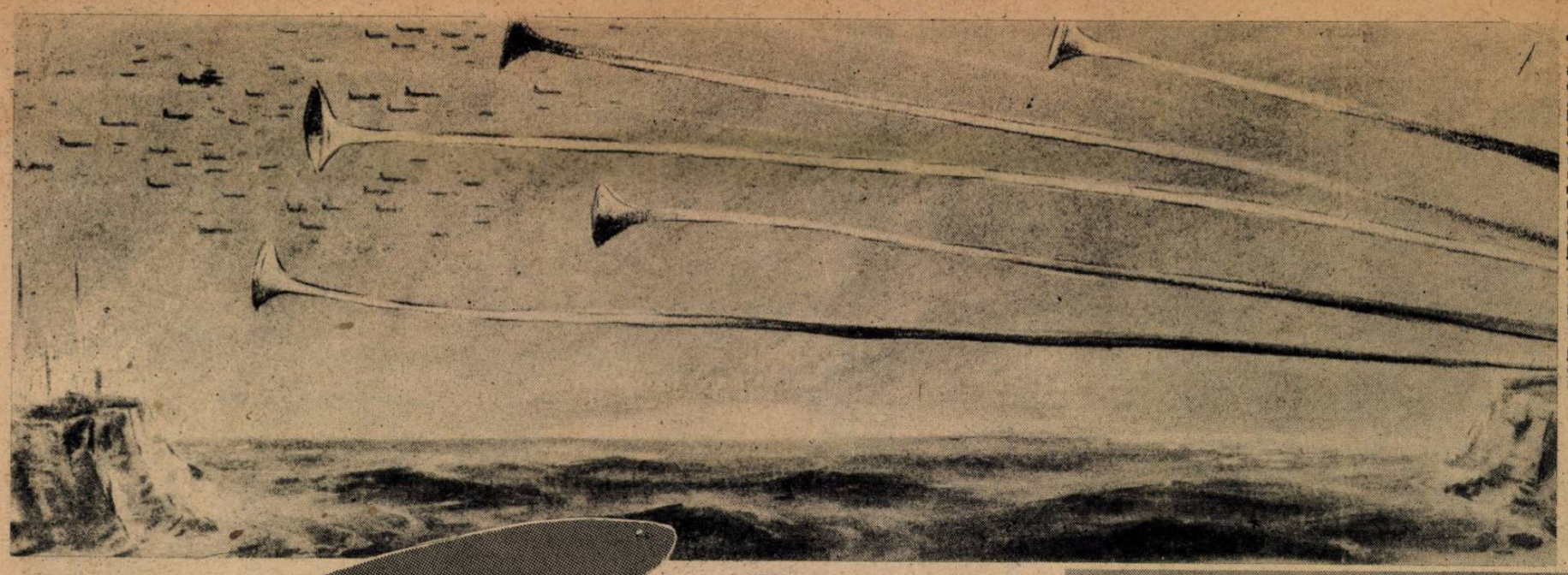

1. ELEKTROMOS SZEMEK FIGYELIK a francia partokról Anglia és a Csatorna légiterét. Az emberi szem bizonyos határon túl képtelen a nagy magasságban s az éjszaka vagy köd leple alatt berepülő ellenséges légirajokat felfedezni vagy megfigyelni. Ennek a hátránynak kikűszöbölésére alkotta meg a német haditechnika legújabb csodáját, az elektromos szemet. Még a Csatorna túlsó partja fölött dübörögnek az angolszász terrorbombázók, de az új megfigyelőkészülék rádióhullámai láthatatlan csápok módjára már kitapogatják az ellenséges kötelékek helyzetét és jelzik a közelgő veszedelmet!...

2. AZ ÓRIÁSI ELEKTROMOS SZEM felfedezi az ellenséget... Már hatósugarába repültek az ellenséges gépek s hangtalanul képes bármely irányba fordulva a bombázók útját követni és helyzetüket állandóan számontartani

3. ÍGY MŰKÖDIK AZ »ÓRIÁSSZEM«! Magas rezgésszámú rádiósugaraival addig tapogat az űrben, míg a sugárnyalábok ellenállásba nem ütköznek s onnan visszhang módjára vissza nem verődnek. A rádióhullámok irányából és visszaverődésük idejéből a készülék pontosan meghatározza önműködőleg az ellenséges bombázó helyzetét, távolságát s a légvédelmi tüzérséget ily módon látja el lőelem-adatokkal

4. AHOGY AZ EMBERI SZEM A VISSZAVERT RÁDIÓSUGARAKAT LÁTJA!... A laikus számára titokzatos és értelmetlen körökből és hullámvonalakból olvassa ki a gyakorlott légvédelmi tüzér a szükséges adatokat, amelynek alapján a tüzet hamarosan megnyithatja a kitapogatott ellenséges terrorbombázóra...

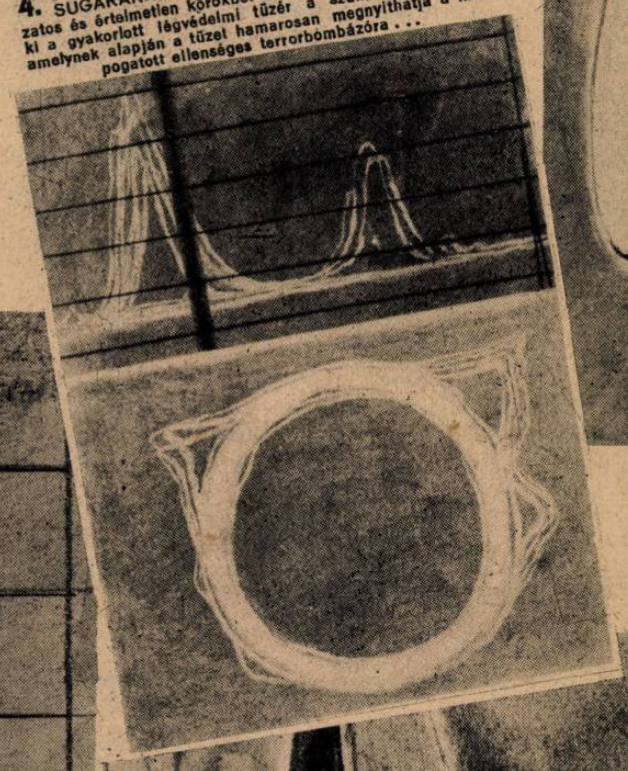

5. AZ ELEKTROMOS SZEM RÖGZITI AZ ÉGBOLTOZATOT... A számos részletmegfigyelés egyetlen központba fut össze, hol egy mesterséges »égboltozatra« vetítve megjelennek csigalassúsággal kúszó árnyképei az ellenséges légikötelékeknek. Az ellenség láthatóvá vált a mindent elárulo ernyőn s hiába igyekszik leszórt sztaniol-lapocskák ezreivel az órlásszemek működését zavarni, mert a készülék ezt a cselfogást is képes kikűszöbölni s a légelhárító tüzérség gránátjai továbbra is süvítve robbannak az ellenséges légirajok közé és megtizedelik a légi banditákat!...

IGY SZERETIK EGYMÁST!...

SZOVJETGÚNYKÉPEK – SZTALIN SZÖVETSÉGESEIRŐL

A BOLSEVISTA OROSZORSZÁG TERÜLETÉN KÖZISMERT ÉS A VÖRÖS KASZÁRNYÁKBAN IS KIAGGATOTT RAJZOKAT MUTATUNK BE OLVASÓINKNAK A KOMMUNISTÁK ÉS A DEMOKRATÁK „ŐSZINTE" BARÁTKOZÁSÁRÓL...

„Szovjetoroszország kötelessége kipusztítani a nyugati imperialistákat!..."

„ANGOL HÓHÉROK OSTORÁTÓL SZENVEDNEK A KELETI FORRADALMÁROK!"

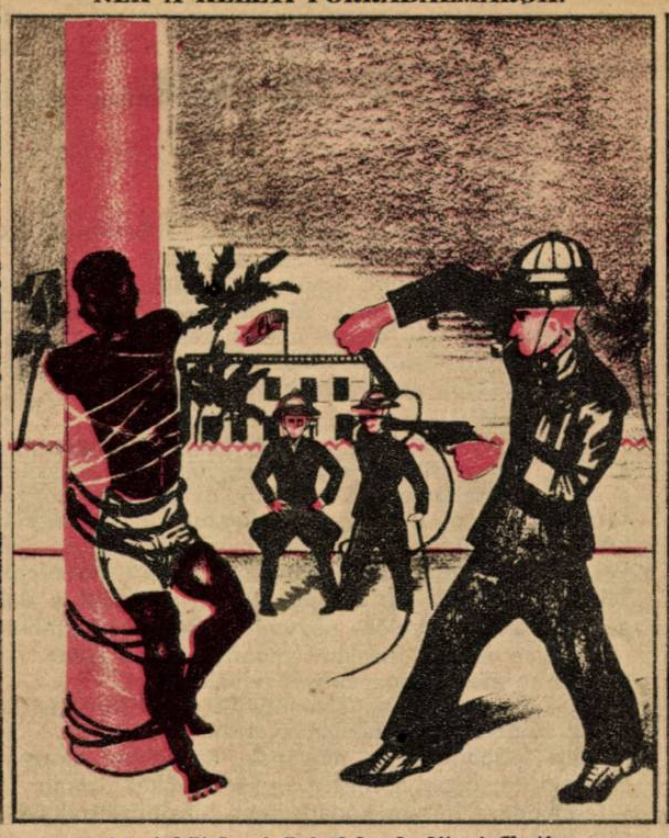

„A mi kötelességünk felszabadítani őket!...

„SEGÍTSÉTEK A KIZSÁKMÁNYOLT GYARMATI NÉPEKET!"

„A vörös hadsereg előzi az angol és a francia kapitalistákat!..."

„DÖZSÖL AZ ANGOL AZ EGYIPTOMI BÖRTÖNÖK MELLETT."

„És a bennszülöttek elrothadnak a vasrácsok mögött!..."

←

„BOSSZÚLJUK MEG AZ ÁLDOZATOK VÉRÉT!"

„Küzdjetek az angolszász betolakodók ellen!"

„ÍGY BÁNNAK AZ ANGOLSZÁSZ KAPITALISTÁK A GYARMATI MUNKÁSOKKAL!"

„Az asszonyokat és a gyermekeket sem kímélik!..."

Tarnopolból indult el...

DÖVÉNYI NAGY LAJOS KORTÖRTÉNETI REGÉNYE

(96.)

Persze, persze, a szolidaritás... A gazdagok összeadják a pénzt. S a gazdag zsidók kinyitják szélesre az ajtót a büvös jelszóra a hivatalban, bankban, vállalatnál, — mindenütt a fajrokonok előtt. Ők vannak mindenütt, ők kérik az igazolást és milyen végtelenül ostoba gondolat volt a főiskolák kapuit bezárni előttük. Hát kell nekik az egyetem, a diploma? A bajtársi egyesületek forrófejű fiataljai zsidóverést rendeznek a jogi fakultáson? Igazoltatják a hallgatókat és a zsidóknak azt tanácsolják, hogy ne latogassák az előadásokat? Retorzióképen nem a zsidó kollégák verik meg őket, hanem majd a MÁK-nál, a Hitelbanknál, a Weiss Manfréd müveknél s még ezer más helyen a személyzeti igazgató adja vissza nekik, vagy sorstársaiknak a kérvényt, az iratokat, a diplomát, a „saját kezüleg írt curriculum vitae"-t, finom, szánakozó, de hidegen fénylő mosollyal:

— Sajnálom, kérem, momentán nincs üresedés, de majd értesítjük, mert nevét előjegyzésbe vettük...

A bosszút így állják: észrevétlenül, lárma nélkül, de annál könyörtelenebbül.

Néhány nap mulva még egyszer meg kellett jelennie a villában, a bérlőjelölt kíséretében. Az üzletet megkötötték, s neki kivételesen négymillió korona részesedés jutott az üzletből. Kifizette a ruhaadósságát, s még jócskán maradt is pénze. Elhatározta, hogy nem nyugszik, míg annyit össze nem gyüjt, hogy önállósíthatja magát. Mindegy, hogy miféle vállalkozás lesz, de megmutatja, hogy másnak is sikerülhet, nemcsak ezeknek. Ó, nem csendes, nyugodt kis egzisztenciát akart! Nem hivatalt, fix fizetést, polgári gondtalanságot, három szobában, mindenes cseléddel... Olyan vagyont, mint ezeknek van, olyan karriert, tekintélyt. Konkurrenciát támasztani az idegeneknek, s példa lenni a többiek szemében.

Dühös szenvedéllyel vetette rá magát a címgyüjtésre, bár csak filléreket jövedelmezett, de minden héten megjelent a postatakaréknál és pár százezer koronát elhelyezett könyvén, melyet az íróasztal fiókjában elzárva tartott. Négymillió háromszázezer korona, — olvasta égő türelmetlenséggel! Mikor lesz ebből valami? Mikor duzzad a pénz vagyonná? Egy kishivatalnok négyhavi fizetése, egy tőzsdeügynök egynapi, vagy egy óra alatt szerzett nyeresége, egy közepes zsidó bolt félnapi forgalma a Belvárosban.

Egy reggel cégjelzéses levelet talált asztalán. A név ismerős volt, de nem tudta: honnét. Forgatta, kibontatlanul, mesterségesen csigázta érdeklődését, végre aztán felvágta.

Pár sor volt az egész.

„Tisztelt Uram, visszatérve szóbeli megállapodásunkra, kérem, sziveskedjék irodámban felkeresni, alkalmaztatása ügyében. Tisztelettel: Rosenberg Sándor."

A villatulajdonos...

A Dohány-utcában, néhány házzal az Akácfa-utcán túl, volt az iroda, a nagy szállítmányozó cég központja. Voltaképpen azt se tudta: miféle vállalkozás lehet. Talán nagyfuvarozó, — gondolta, számtalan teherautóval, s lapos kocsival, nagycsüdü, lomhajárásu, hidegvérü lovakkal. Szállítmányozó...

Megmutatta a levelet Horváthnak.

— Ne bolondozz, — ragyogott az örömtől, — azonnal menj! Ilyen alkalmat nem lehet elszalasztani! Óriási dolog, ha beletanulsz a szakmába, összeköttetéseket szerzel, mindent kezdhetsz!

Megmagyarázta: mi is voltaképpen ez a vállalat és Ádám elszédült.

— Megyek, — mondta. — Ha megengeded, tényleg, most mindjárt.

Magára kapta a kabátot s mint egy diák, fütyülve igyekezett a Körútról a Dohány-utcába, csaknem futva, — nehogy megelőzze egy láthatatlan versenytárs.

Rosenberg úr mindjárt színe elé bocsáttatta. Nem, nem egy fuvaros irodája volt ez... Kisasszonyok az előszobában, az összenyitott helyiségekben írógépek kattogtak, valaki éppen angolul beszélt telefonon, harsányan kiabálva a kagylóba a zavaros torokhangokat.

— No, látom, prompt elintézéseket szeret, — nyujtott kezet a főnök. — Tegnap ment ki a levél és nem lehet több fél órájánál, hogy elolvasta.

— Igen. Szeretek minden dolgomban tisztán látni, lehetőleg mindjárt.

— Ezt szeretem...

— Miről van tehát szó?

— Tud németül?

— Természetesen. Franciául is, hibátlanul, szóban és irásban egyaránt birom a nyelvet.

— Bravó! Nekünk úgyis főként német és francia összeköttetéseink vannak. Magam mellé veszem. Nem lesz tulságosan sok dolga, inkább reprezentálnia kell és engem helyettesíteni alkalomadtán. Nálunk a kisasszony-titkárok nem válnak be.

— Vállalom.

— Kérem, ne higyje, hogy nagylelkűséget gyakorlok. Én praktikus ember vagyok, nem szeretem a szentimentalizmust. De láttam a multkor: hogyan tárgyalt, velem is, meg a bérlőmmel is, aki egyébként igen kitűnő ember, igazán örülök, neki... Szóval, úgy találtam, hogy nekem igen nagy hasznomra lehet, kivált ha pár hónap mulva beletanul a dolgába. Fizetése egyelőre négymillió korona. Rendben?

Ádám száraz torokkal mondta rá az igent. Álmában se mert volna ennyit remélni.

— Rendben van. Tizenötödikén be kell lépnie, addig elintézheti a lakásközvetítőnél a dolgát. Ott kétheti felmondás jár magának, ha többet akarnak erőszakolni, tagadja meg, hagyja ott őket bátran. Itt a felmondása három hónap, mert bizalmi munkakört tölt be.

Kezet nyujtott s egészen az ajtóig kisérte.

— A feleségem üdvözli magát, el ne felejtsem átadni, — kiáltotta utána. — Azóta sokat beszéltünk magáról otthon...

Megköszönte az érdeklődést és kitüntetést.

Nem állhatta meg, hogy fel ne szaladjon az örömhírrel. Liften vitette magát, könnyelmü volt kétezer korona erejéig, annyit adott a vicének, aki felvitte.

Éva elsápadt, mikor meglátta. Azt hitte — elvesztette állását s megint az utcára került.

— Ujságot hozok! — mondta ragyogó arccal. — Állást változtatok, havi négymillió korona lesz a fizetésem. Hallod? Négymillió!

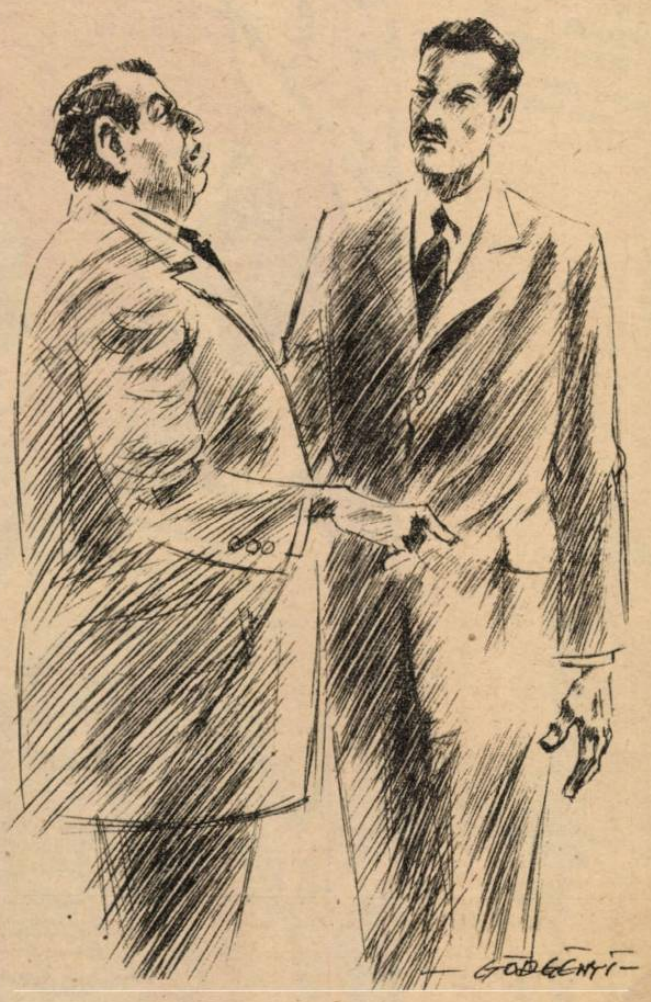

— Tréfálsz?

— Csacsi! Ilyesmivel az ember nem tréfál.

— Hol?

— Egy szállítmányozó cégnél.

— Uristen...

Könny tolult a szeme sarkába, a meleg csepp végiggördült arcán s állát csiklandozva perdült le blúza mellére.

Megölelte hugát, anyját gyengéden megcsókolta s már futott is. Nem volt benne biztos, hogy Horváth is örül-e majd szerencséjének. Nagyon összeszoktak, s ő igen jó szolgálatot tett a vállalkozásnak, János bevallotta, hogy legalább húsz percenttel nőtt a forgalom, mióta Ádám vele dolgozik. A címszerző ügynököket, alkalmi embereket elbocsátotta, mert most látta csak: mennyi haszontalanul kidobott tízezer koronával lesz könnyebb a kassza miattuk. Ahány címet Ádám vitt, az mind helytálló is volt, s amit az érdeklődőknek mondtak, az valóban meg is felelt az igazságnak.

— Nem haragszol... — kezdte, de Horváth nem engedte folytatni.

— Mennyi lesz a fizetésed? — érdeklődött komolyan.

Megmondta. János halkan füttyentett.

— Barátom, ennek a zsidónak vagy nagyon jó a szeme, vagy valami terve van veled... Ingyen, a szép szemedért, későbbi bizonyítékokra nem szoktak senkinek ennyi fizetést adni. Ez már nem is fizetés, hanem tiszteletdíj!

Szivből nevettek a meghatározáson s mindjárt tisztázták is, hogy Ádám tizenötödikéig rendszeresen bejár. Addig azt a diákot, aki Ádámot felhozta, szépen betanítják s ő örökli az elárvult tisztiséget is helyette.

Napok soha nem multak még olyan gyorsan, mint ezek... Ádám még egyszer ráfeküdt a pesti kerületekre és beszállított vagy százötven címet. Semmit se akart elfogadni, de Horváth azt mondta: bolond volna, ha lemondana a legkisebb összegről is, amit kínálnak. Igy nem lesz tőkepénzes, — ugratta, — az igazi kapitalista a fillért is felveszi az utcán, akkor is, ha óránként milliókat kamatoznak vagyona jól befektetett részei.

— Szükséged van a pénzre, fel kell ruházkodnod, az nem lakásügynökség, ahol jóformán nem is szabad másként öltözni, mint kopottan, hadd gondolja a fél: tisztességes ember ül az üzletben, aki nem gazdagodott meg a tulajdonosok, vagy a lakók ügyesen elharácsolt pénzéből.

A takarékbetéthez nem nyult, az utolsó jutalékból fizette ki az ismerős konfekcióüzletben a kisebb vásárlásokat, a ruhákat pedig — kettőt vett egyszerre — részletre adták.

— Nekünk a hadnagy úr jó pénz, — nyugtatta meg a főnök, — akkor is, ha nincs kezes. Már pedig kezes is van és ha ön nem fizet, mi akkor is be hajtjuk rajta az adósságot.

Elsején jelentkezett. Az irodában nem fogadták valami tüntető szeretettel, bár a főnök, Rosenberg úr igen barátságosan ajánlotta a kollégák figyelmébe az új embert. Ádámnak furcsa volt a hang, mely az irodában uralkodott. A pajtáskodó bizalmasság az urak és a hölgyek között, a szabados hang, magánügyeik különösebb szemérem nélkül való kiteregetése, — ez igazán nem volt ínyére, s természetesen meg is látszott rajta. Háta mögött gyülölködve beszéltek róla, de szemben a legudvariasabbak voltak, hiszen látták, hogy a főnök előttük ismeretlen okból mennyire kitünteti bizalmával.

Komlós, a cég egyik legnagyobb hatalmú alkalmazottja vezette be az irodai munka rejtelmeibe. Komlós mindent tudott, s őt tartották mintaképüknek a többiek is. Hangos modorú, fölényes férfiú volt, eldicsekedett Ádámnak, hogy ő is résztvett a háborúban.

— Tartalékos zászlós vagyok, — mondta hetykén.

— Igen? — kérdezte Ádám felcsillanó szemmel.

Örült, hogy végre találkozik valakivel a vállalatnál, aki különb ember a többinél. Persze le kell számítolni azt, hogy hová tartozik, hogy fajtájának minden tulajdonságától nem tud megszabadulni, de magában már erőszakolta a rokonszenvet, hiszen — bajtárs...

— Bizony, három évig voltam a háborúban.

— Hol?

— A trénnél szolgáltam egy darabig, aztán itthon a kádernél, irodában.

— Úgy...

— Majd bolond lettem volna kimenni! Tudja, van nekem egy nagybátyám, az befolyásos ember, mindig kirántott, amikor a menetszázadba tettek. Próbáltak engem kiküldeni többször is, de mindig megszimatoltam idejében és mire felöltöztettek, már nem is voltam a keretben.

Ádám nem szólt többet. Igen. Ügyes volt Komlós úr is, mint annyi sokan mások. A kádernél nem fenyegetett a hősi halál, de lehetett csörgetni a kardot, kószálni a sétatéren, hanyagul szalutálni, s megállítani a harctérről szabadságra érkezett bakát, visszaküldeni tíz lépést, hogy tisztelegjen mégegyszer, mert nem csinálta egészen snejdigul. Ismerte ezt a fajtát, s szívből utálta.

A barátkozási hajlandóságot ezzel a tanulsággal le is zárta. Csak éppen annyit érintkezett a többiekkel, amennyi muszáj volt. Komlós igen hanyagul, fölényesen tanítgatta erre-arra, de benne is mintha megcsappant volna a „bajtársi" lelkesedés.

Rosenberg úr atyailag érdeklődött az első hét végén, hogy mennyire jutott már az üzlettel való ismerkedésben. Közölte vele, hogy ettől a naptól fogva mellette lesz a helye, mert azt szeretné, ha bizonyos tárgyalásokat Gyéressy úr egyedül is folytathatna, amikor majd ennek ideje elérkezik.

Rosenberg úr finomann számított... Ez egy frontharcos, előkelő családból való ember, s vannak helyek, ahol sokkal szívesebben látják az ilyen jóházból való urakat. Majd bizonyos hivatalokba, bizonyos ügyfelekhez ő megy el, ő képviseli a céget, hiszen az antiszemitizmus még mindig nem csillapodott le teljesen, néhol a zsidókra görbe szemmel néznek, s miért tegye ki magát az ilyesminek, ha nem muszáj. Egyebet úgy se tehet az a Gyéressy, mint hogy az ő érdekeit képviseli, annyira szükségtelen volna beletanulnia a szakmába, hogy a maga szempontjait érvényesítse. Az ilyen finnyás tiszteknek mindenféle skrupulusaik vannak, ezek úgynevezett becsületbevágó dolgot nem igen hajlandók elkövetni. Hát majd nem tud róla. Beállítás dolga az ilyesmi...

Ádám külön szobát kapott, modern garniturával, szőnyeggel, s ajtó nyilt Rosenberg úrtól hozzá.

— Cégvezető lesz... — találgatták a többiek, s a hölgyek közül a kis vékony, ideges Pirike, aki folyton azzal dicsekedett, hogy Freudot olvassa, különböző komplexumokról beszélt és azt magyarázta: milyen sötét dolgok vannak az ember tudata alatt, ez a Pirike egyszer hivatalos idő után hozzászegődött a kapuban.

— Merre megy? — kérdezte.

— A Belvárosban van dolgom, — mormolta elutasítón.

Tudta, hogy a lány az irodából mindig a Körút felé megy, valahol arra lakik.

— Jaj de jó, én is megyek a Váci-utcába, — lelkesedett. — Tudja, kirakatokat akarok nézni. Nekem nem telik arra, hogy belvárosi szalonban dolgoztassak, de szeretek jól öltözködni. Egy lány legyen csinos. Nem igaz? Kinézem a modelt, megjegyzem magamnak, vagy lerajzolom a kirakatból és Szerén megcsinálja, — Magyarázón tette hozzá: — Tudja, Szerén az egy varrónő, ott lakik a házban, nagyon ügyes. Nézze, ezt a kis vacakot is ő csinálta.

Megperdült Ádám előtt, jókora lendülettel, hogy szoknyája térde fölé sodródott.

— No gyerünk, — mondta, s elszántan megindult.

Ádám kelletlenül ballagott mellette s nem igen volt kedve beszélgetni. A lány azonban észre se vette az elutasítást, szakadatlanul fecsegett, egész életét elmesélte dióhéjban, míg a Kossuth Lajos-utca sarkára értek. Ádám már pontosan tudta, hogy három testvére van, még egy lány, s két fiú, akik valamennyien hivatalba járnak.

— Nagyon jó pofák vagyunk, — dicsérte a családot Pirike, — egyszer látnia kéne bennünket. Tudja mit? Jöjjön el hozzánk a jövő héten vasárnap este. Táncolni szoktunk minden második vasárnap, rém édes fiúk és cuki lányok járnak hozzánk. Ha szegények vagyunk is, vidáman élünk. Eljön?

— Nem tudom... sok dolgom van.

— Vasárnap? Ugyan ne vicceljen! Ki dolgozik ünnepnapon? Én tudom, nem akar jönni, mondja meg csak nyugodtan, úgyse hagyom békén addig, amíg a meghívást egyszer el nem fogadja. Maga nekem nagyon szimpatikus... No, ne ijedjen meg, nem akarok szerelmet vallani, bár én egyáltalán nem vagyok azon a nézeten, hogy érzelmeiket kizárólag a férfiaknak van joguk nyilvánítani a hölgyekkel szemben. Csak... mondom, szimpatikus nekem... Olyan igazi, hogy is mondjam... férfi. Úriember, — tette hozzá enyhítve.

Ádám hümmögött.

— Köszönöm a bókot.

— Nem, nem bók, — tiltakozott hevesen Pirike, — nem szoktam a férfiaknak hízelegni. Annyira nem megy rosszul nekem.

Az egész beszélgetésnek nagyon rossz íze volt. A lány nem csinált belőle titkot, hogy rá szeretne akaszkodni, Isten tudja, milyen okból. Túlságosan tolakodó, túlságosan heves volt a barátság felajánlása, az ilyesmihez nem szokott hozzá. Fogalma se volt: mit kezdjen vele, hogyan utasítsa vissza. Nyiltan nem akarta megsérteni, de azt bizonyosan tudta, hogy arra a táncos estélyre nem megy el.

— A meghívást köszönöm, s egyszer, alkalomadtán, felmegyek majd, — biztatta.

Piri kacagott.

— Ó, tudom, mit jelent ez. Ítéletnapig várhatnék magára. Ismerem én magukat! Ne higyje, hogy olyan könnyen megszabadul tőlem, egyszerűen elhurcolom. Férfirablás lesz.

— Figyelmeztetem, hogy nem lesz egyszerű...

— Nem baj, szeretem a nehéz feladatokat.

— Hát... — kínlódott Ádám, — én most már búcsúzom is. Itt van dolgom a Városház-utcában.

— Kár. Azt hittem, elkísér, hogy nem annyira sürgős az ügy, s nem kell egyedül csatangolnom a Váci-utcán. Tudja, a férfiak azért szemtelenek, nem mindenki olyan rezervált természet, mint maga. A magányos nőket mindjárt leszólítják.

Nem engedte el Ádám kezét s úgy kérdezte:

— Maga szólított már le nőt az utcán?

Ádámnak nevetnie kellett.

— Ki akar faggatni? Annyira érdekli?

— Nem is képzeli, mennyire érdekel... Engem a fiúk általában kitüntetnek bizalmukkal, s két bátyám összes nőügyeit ismerem, a barátaikét is. Mi van abban? Érdekel, persze, hogy érdekel.

— Hát én nem tudnék olyasmit mondani, ami magát érdekli. Nincsenek nőügyeim.

Piri nevetett.

— Ugyan! Nekem akarja ezt bemesélni? Egy ilyen csinos fiú? Ajjaj! Maga a szemérmes természetűek közé tartozik, ismerem ezt a fajtát, látja, már csak azért is érdemes lesz barátkoznia, hogy erről leszokjék. Higyje el, nem férfias dolog... No, Isten vele, nem akarom tovább fenntartani. Majd egyedül is elboldogulok, legfeljebb végig kell hallgatnom néhány fiatalúr megjegyzéseit és ajánlatait.

Dámásan intett, csaknem leereszkedő modorban és tovább lebegett. Ádám egy pillanatig még állva maradt az utcasarkon, utánanézett, s valami mély undor fogta el. Az ördög vigye ezt a nőt, igazán semmi szüksége nem volt rá, hogy még ilyesmin is túl kell esnie. Befordult az utcába, néhány lépést sétált, aztán gyorsan visszajött, majdnem lopózkodva, mint aki menekül valami elől.

A Szentkirályi-utcában laktak már, sokkal emberibb körülmények között, mint eddig. Igaz, szükség is volt az egészséges környezetre, különösen Évának, aki napról-napra gyengült. Viaszszínűre változott az arca, csak a két lázrózsa virított rajta aggasztóan, s mind sűrűbben köhögött. Az orvos ugyan azt mondta, hogy nem olyan veszedelmes a dolog, sok pihenést, jó táplálkozást ajánlott, s tavasszal majd levegőváltozást. Ádám külön gyüjtötte a pénzt erre a célra, okvetlen el akarta küldeni mindkettőjüket vidékre, de egyelőre nem tudta még: hova. Ő biztosan nem szabadulhat el Pestről, s Évát egyedül nem engedheti. Számításait alaposan összezavarta ez a változás, alighanem hozzá kell nyulnia kis tőkéjéhez is, de most már mindegy. Meg kell tennie, ami tőle telik, hiszen a huga életéről, vagy legalább is egészségéről van szó.

A napok egyformán teltek, nem hozva semmi különös szenzációt. Rosenberg úr lassan, óvatosan, mint amikor a gyermeket járni tanítják, vezette be Ádámot üzleti titkaiba. Csaknem érthetetlen nyiltsággal beszélt, — ez volt a taktikája, — de érezte, hogy valami nincs egészen rendben, az őszinteség mögött valami árnyék sötétlik. Nem látott a főnök gondolatai mögé, csak nyugtalanította a dolog, s az a sejtés borongott benne, hogy valami nem tisztességes dologra próbálják felhasználni. Elhatározta: résen lesz, nem hajlandó eszközül szolgálni ezeknek s a legelső alkalommal, amikor észreveszi, hol akarják becsapni, akár állását is otthagyja. Most már nem félt az élettől, derűs optimizmus öntötte el szívét, mintha elfelejtette volna mind a nyomorúságot, melyen keresztülment hazatérése óta. Ha rágondolt a hólapátoló éjszakákra, a szegényes vacsoragondokra, úgy tünt neki: egy más ember életének epizódjaira emlékezik.

Egy délelőtt kopogtattak ajtaján, s a szabadra Rosenbergné nyitott be. Nagyon barátságosan mosolygott, sűrű parfőmillatot árasztott s arca olyan volt, mint egy kozmetikai szalón reklámja. Rikító pirosság, vastag puder, rúzs, ujjain brilliánsok, nyakában prém.

— Az uramat kerestem — mondta —, de nincs itt. Gondoltam, benézek magához és megkérdezem: hogy érzi magát nálunk.

— Parancsoljon... — mosolygott udvariasan Ádám.

— Leülhetek? Nincs sok dolga?

— Tessék, egyáltalán nem tart fel, ebben a pillanatban nincs semmi sürgős elintéznivalóm.

Letelepedett a fotőjbe, gondosan egymásra rakta lábait, a szoknyáját el se igazította térdén, kacéran ült s úgy nézett félretartott fejjel Ádámra, aki fölötte állott.

— Hogy van? — érdeklődött. — Megszokta már itt a munkát? Tudja, hogy az uram rajongva beszél magáról? Azt mondja, egy főnyeremény...

— Tulzás, — szerénykedett Ádám. — Jól-rosszul elvégzem, amit rámbíznak.

— No, nem kell így lebecsülnie a munkáját. Maga egy ügyes ember. Tehetséges ember. Sokra viszi még.

Cigarettatárcát keresett elő retiküljéből s Ádám udvariasan tűzzel kínálta. Párnás, puha, sokgyűrűs kezét rátette Ádáméra s igyekezett elfogni tekintetét is.

— Köszönöm, — mondta hangsúllyal.

Mindketten hallgattak, az asszony mustrálgatta őt, mint egy jó kiállású lovat a vásáron. Kényelmetlenül érezte magát s arra gondolt: ezek a zsidó asszonyok, lányok valamennyien egyformák. Lehet, hogy a főnök feleségének eszeágába se jutott a férfit nézni benne, de a tekintete, egész magatartása mégis provokáló volt.

Leült az asztal mellé, onnan diskurált, minél távolabb akart lenni tőle. Ha bárki benyit az ajtón, olyan furcsának találja helyzetüket, hogy különösebb rosszindulat nélkül is arra gondolhat: az új alkalmazott udvarol főnöke feleségének.

Rosenbergné majd félórát töltött nála s azzal búcsúzott, hogy mostanában többször is látja majd. Sok dolga lesz a városban, mindenféle apró elintéznivalók.

— Jaj — mondta, mintha akkor jutott volna eszébe —, ha magát megkérném, biztosan megtenné nekem, hogy egyet-mást elintéz. Nem?

— Nagyon szívesen, — udvariaskodott Ádám.

— Remek! Felhívom majd telefonon. Tudja, az uram nem ér rá ilyesmire, s őszintén szólva, nem is szívesen komissiózik. Az öreg férjek ilyesmire már nem kaphatók. A lovagiasság és szolgálatkészség csak a fiatalság privilégiuma. Igaz?

Ádám dünnyögött valamit.

— Hát akkor abban maradunk, hogy telefonálok... Pá...

Csókra nyujtotta a kezét s alaposan megszorította Ádám ujjait. Az ajtóból még visszaszólt:

— Valamelyik este kijöhetne hozzánk vacsorára. Az uram majd meghívja. Jó konyha van nálunk s kitűnő italok. Igyekszem majd szórakoztatni...

El is felejtette az egész jelenetet, mikor pár nap mulva Rosenbergné hangja csicsergett a telefonban. Arra kérte, hogy rendeljen virágot, de lehetőleg személyesen és okvetlenül Gelb Malvintól. Megadta a címet is, ahová a kosarat küldetni kell. Hizelegve mondta, hogy teljesen rábízza: milyen legyen az ajándék, mert megbízik kitűnő ízlésében.

Természetesen elintézte a megbízást, de ettől fogva mind sűrűbbé vált a különböző szolgálatok igénybevétele. Fantasztikus kérésekkel fordult hozzá s egész csomó olyan komissió is akadt, amit otthonról, ugyanazzal a fáradtsággal, telefonon maga is lebonyolíthatott volna.

— A feleségem nagyon rákapott magára, — nevetett kárörömmel Rosenberg. — Látja, fiatalember, az asszonyokkal nem szabad tulságosan udvariasoknak lennünk. Nézzen meg engem! Éntőlem ez az asszony legalább nyolc éve nem kért szívességet. Na? Mit szól? Tanulja meg az én taktikámat, akkor nem lesz baja a nőkkel. Csak gorombán! Nyersen kell velük beszélni, leinteni őket s kész.

Hiszen ha tőlem függne — gondolta Ádám, — ne félj, nem zaklatna engem se naponta. De próbáljak én goromba lenni vele. Te volnál az első, aki kikérnéd magadnak. Ismerlek már benneteket. Vállatvont, udvariasan mosolygott s kijelentette, hogy számára nem kényelmetlen ez a dolog, ideje is van hozzá, hát miért ne tegye meg.

(Folytatjuk.)

MAGYAR FUTÁR. Politikai hetilap. A szerkesztésért felel: DR. RAJNISS FERENC lőszerkesztő. A kiadásért felel: Grátzer Antal. Szerkesztőség: V., Gr. Klebelsberg-utca 29. Telefon: 120-856. Kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 19. Telefon: 132-883, 139-926. — Előfizetési ár egy évre 20 P, félévre 10 P, negyedévre 5 P. Egyes szám ára 40 fillér. Csekkszámla: 21.363. Kéziratok, képek, rajzok megőrzését vagy visszaküldését a szerkesztőség és a kiadóhivatal nem vállalja. — Nyomatott a Stádium Rt. mélynyomó-körforgógépein. Budapest, V., Honvéd-utca 10. Felelős: Győry Aladár igazgató.

Név: .....

.....

..... tábori posta

Magyar fegyverek a keleti csatatéren!

A keleti arcvonal fel-fel lángoló helyi harcaiban a honvédség új fegyvereit is bevetették már. Az ütközetek eredménye mutatja, hogy az európai szabadságküzdelemben teljes erővel résztvevő magyar hadsereg felszerelése minőségben már felülmúlja a szovjet túlsulyú anyagi erejét . . . Különösen a sorozatvetők és a Zrinyi-rohamlövegek váltak be a harcokban, melyeknek egy izzó pillanatát örökíti meg a Magyar Futár mozgalmas, művészi rajza. A legutóbbi napokban zúzott szét egy szovjet páncéltörő ágyús-szakaszt egyetlen Zrinyi rohamlöveg, amely vakmerően betört a bolsevista állásokba!

VARSÁNYI